

TVOJ ANĐELAK

Slavica Juhas

www.digitalne-knjige.com

Slavica Juhas

TVOJ ANĐELAK

2019.godine

Svi korisnici digitalnih knjiga by Impero present, dužni su poštivati ugovor o korištenju digitalnih knjiga koji se nalazi u prilogu knjige:

Više podataka o našim drugim izdanjima moći ćete saznati ukoliko posjetite našu web stranicu, koja se nalazi na slijedećoj adresi:

<http://www.digitalne-knjige.com>

Naslovnica: Slavica Juhas

Ilustracije: Dubravka Tominić

© Copyright Slavica Juhas. Sva prava pridržana.
Ni jedan dio ove knjige ne smije se reproducirati u bilo kom obliku ili na bilo koji način uklopiti u drugi rad, prenijeti u bilo koju formu: bez pismenog odobrenja autora, uvažavajući sva autorska prava.

*Pozlaćeni tekstovi, pogledi i pljesak,
nestat će u bačenoj, staroj posteljini.
U vječnosti bit ćeš samo kratak bljesak,
jer novi ljudi dolaze nezasiťnoj svjetini.*

Slavica Juhas

Pripremla : Slavica Juhas

Uredio i obradio: Nenad Grbac

PROSINAČKE VEČERI

KLJUČIĆ SNOVA

*Opet žudnjom pletem poderane mreže
i ko prosjak molim te za trenutak draži.
Tvoja duša i inače ustaje i sa mnom liježe,
ali srce pobjegne kada nemoguće traži.*

*Učinila bih ono što nitko učinio ne bi,
podigla bih planinu, zaustavila oluju,
ali kada stisnu misli i čežnja vuče k tebi,
otkucaji maloga srca do neba se čuju.*

*Pred zrcalom često zamišljena stojim,
jer u njemu ne vidim odraz sanjalice.
Nemam kamo pobjeći, a sebe se bojim,
jer iz zrcala smiješi se lijepo tvoje lice.*

*Ne mogu se vratiti osjećaju nemoći,
gdje život stoji između mene i svijeta,
a ljubav me gurka u čarne i bludne noći
i svako mi razumno promišljanje ometa.*

*Samo noćas udijeli mi ključić svojih snova,
da bar na trenutak zaboravim i svijet i sebe.
Molim te, samo prstima nježno takni slova.
Dirni ih, diraš me, i ja diram tebe.*

NISAM ZNALA

*Zvijezdo moja najsjajnija, misli su mi rastrgane,
nesvjesno treptaje smrvila sam nam u prah.
Prvi put me zemlja ljulja, spoznaja pritišće rane,
prvi puta u životu od budućnosti me strah.*

*Gledala sam jato zvijezda kako kuću mi prelijeće,
ali samo jedna mala pažnju mi je zarobila.
Živjela sam ko kraljevna, lepršala sam od sreće,
zvijezdicu sam svoju sjajnu svaku zoru ispratila.*

*Jutrom bi se u srce slio mile zvijezde sjaj,
lebdjela sam odajama, radost je u me rosila.
Ništa naviještalo nije, ni najslabiji titraj,
da i zvijezda u me gleda, da bi rado moja bila.*

*Htjela sam s dvorjanima otjerati sve prilike,
koristeći stav i moć, čast i ponos sam spasila.
Da bar nisam poslušala stroge duše poslanike!
Nisam znala, nisam znala da sam zvijezdu ugasila.*

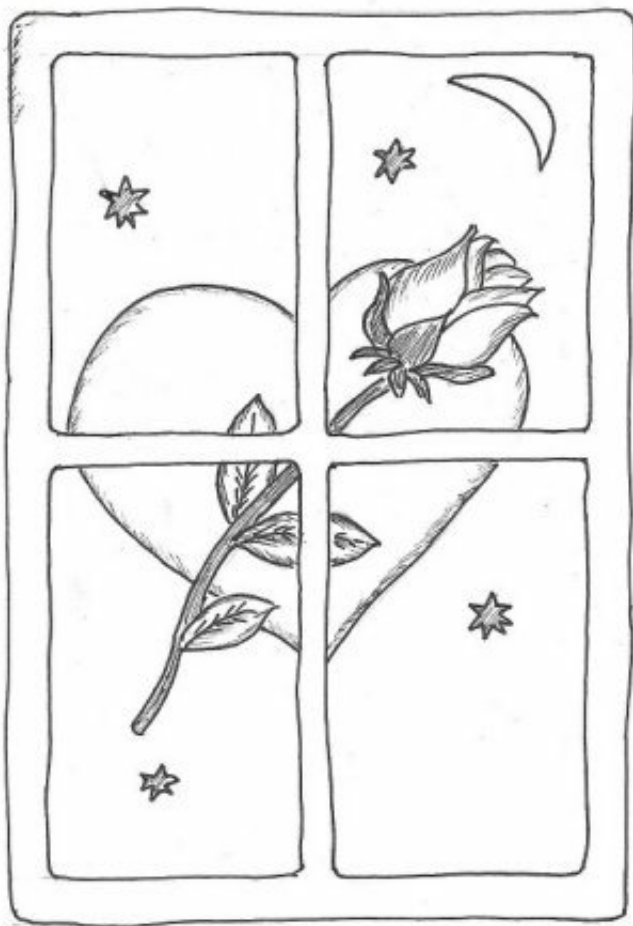
*Vidjela sam kad je nebo gorko zaplakalo,
slušala sam žalopojke dok zvijezda se raspadala.
Jecala sam pod krivicom, srce ridati je stalo...
Zvijezda je zbog mene sjala, a ja nisam znala.*

*Obrazom mi more curi, ocean od tuge slan,
jer slutila nisam da je za mnom uzdisala
i da sanja noć kada sletjet će mi na dlan.
Bože, Bože, što učinih... a nisam znala.*

*O tad suze zaklanjaju prpošne nebeske luči.
Voljela sam jednu zvijezdu, i krunu bih za nju dala,
ali shvatila tada nisam da i nebo srce muči.
Oprosti mi, srećo mala, nisam znala, nisam znala.*

*Zvijezdo moja najsjajnija, suzo čežnjom potopljena,
nesvjesno sam treptaje nam smrvila u prah.
Prvi put me zemlja ljulja, kruna mi je užarena,
prvi puta u životu od života sad me strah.*

VATRENA KRV

*U središtu toplog srca ne raspiruj vatru,
upalit ćeš vlas života i sudbine pramen.
Pusti da ti postojanje vijori na vjetru,
zadovoljstvom ljubavnika održavaj plamen.*

*Neka iskra vječno treperi ti u očima,
neka osmijeh uvijek na licu ti sja,
neka moj plamičak gori ti u grudima
jer dok ga ne ugasiš, grijat ću te ja.*

*Ali nemoj mimo moje stamene volje
poželjeti da se tijela i obrazi užare.
Ne raspaljuj vatru jer neće biti bolje
ako izazoveš nezaustavljive požare.*

*Posegni za još jednom žigicom, i upali
novi, intrigantan plamičak posred duše,
jer jezičci mojeg karaktera ne bi ratovali
sve dok vatrice jedna drugu ne guše.*

*Ponesi me u srcu,
al ne daj da bolim,
Ponesi me u očima,
al ne daj da pečem.
Ponesi me u duši,
da te u njoj volim,
da pretvorim se u krv,
i kroz vene ti potečem.*

SAMO SE TI SMIJ

*Rekla sam Bogu da me danas poštedi.
Da radim što hoću, trčim ili odmaram.
Povjerovah da ponešto i moja riječ vrijedi,
kad dopustio si mi da trgovinama haram.*

*Cupkala sam do blagajne, djetinje sretna,
skakutala, iako sam teglila punu košaricu.
Konačno opuštena, razigrana, poletna,
mada za tren istrest ću i posljednju lipicu.*

*Iz košare uzeh dragocjene predmete,
dirigentskim zanosom stavih ih na traku.
U vrećicu ubacila sam najlone i pakete
i lepršavu ruku spustila na kvaku.*

*Osvrnem se unatrag, da još jednom vidim
blještavu halu, koja zadovoljstvom frca,
ali krivi potez natjera me da zabridim
kad ugledah sliku, s koje pogled u me puca.*

*Ukočena mrmrljala sam: Zar to odobravaš?
Ako je moj bitak nesavršen, grješan,
zašto se neprestano s njime poigravaš?
E, moj Bože, e, moj Bože, večeras si smiješan.*

*Bit će da ti u vječnosti nedostaje humora
pa zemaljska htijenja bacakaš ko pikule,
jer molbe jadnog smrtnika, umornoga stvora,
do Tebe nisu doprle, na nebu se nisu čule.*

*Kako da se hvalim da me Tvoja milost pere,
kad zbog iscviljene molbe sa mnom se šališ.
U vrećicu med ruževe, rimele i pudere,
ubacio si sliku da me plamom žudnje pališ.*

*E, moj Bože, e, moj Bože, kojega li smijeha!
Sretna bijah jer me dućan sjajem opčinio,
s obje ruke grlila sam vrećicu punu utjeha,
a Ti si mi smicalicom večer jadom začinio!*

*Jer, sad opet sjedim u bijelome naslonjaču,
i opet me noću cijediš ko najgorči limun.
Zahćjevna nisam, za bdijenja ne tražim plaću,
al nek život i svjetovnog katkada mi bude pun.*

DODIR ANĐELA

*Umorni od borbe, sklopili su oči.
Otišli su prijatelji, i neće se vratiti...
Ali kad djetešce k Tebi mora poći,
teško se s time nositi, teško je shvatiti.*

*Jedni govore da razlog postoji,
da Ti daješ dah i uzmeš ga kad treba;
da anđelak mili sad kraj Tebe stoji,
i sretan je, i zdrav, i smiješi nam se s Neba.*

*A drugi, med šutnjom i jaucima,
dok suze im pljušte i tuku o stol,
kroz zube šapću: "Ako Boga ima,
zašto nam je nanio nepodnošljivu bol!?"*

*Zašto nam je uzeo naše zlato malo,
nasmiješenu princezu kovrčave kose.
Zato što ga nema! Jer oduvijek se znalo
da život završava ispod zemlje i rose!"*

*Nema tih riječi koje boli liječe,
smanjuju patnju, skraćuju muku,
dok kraj bijele, upaljene svijeće
majka na sliku princeze spušta ruku.*

*Ali, Bože, ja znam da Te ima!
Znam da sve što vidim, sve si Ti.
Znam da živiš u našim srcima,
da Ti si u nama i u Tebi smo mi.*

*Preklinjem Te, Bože, iz dubine sebe,
srce Te moje drščući moli,
i ako ne žele čuti za Tebe,
zagri ih, Bože, da ih manje boli.*

*Pošalji im bubamare, tigrice, leptire,
sve čime im možeš osmijeh izmamiti.
Šapni im u srce da život kraja nema,
da živi su svi, jer živiš i Ti...*

*... u plavetnilu neba, u odsjaju mora,
u lahoru koji nam miluje lice,
u snjegovima ponad najviših gora,
u tišini šuma, u pjevu ptice.*

*Daj im, Bože, da osjete nježnih krila lepet
kada ih princeza prstićima dira...
i mijenja im pogled na ovaj svijet.
Daj im, Bože, vjeru. Daj im, Bože, mira.*

RAZBIJENI

*Nemoj veličati ono što je nestalo,
nemoj idealizirati osjećaje i ljude,
nemoj da ti je do mene imalo stalo
i da ti zbog rastanka mučno bude.*

*Ja nisam tvoj ludi, nedosanjani san,
ni za koga nisam ni poželjna zbilja.
Ja samo u se spuštam prazan dlan
i promišljanjima tumaram bez cilja.*

*Ja nisam ona koju u tjeskobi tražiš,
nisam bljeskut nade na kraju puta.
Samo katkada mnome patnje blažiš,
kada u prošlost tvoja duša odluta.*

*Izvan slatkih maštanja, nisam istinita,
mada sve što činim ima neku draž.
U ogledalu sam slika iza odraza skrita,
u javi sam varka, mamac, podla laž.*

*Samo te u snovima ponekad dozivam
i, negdje iza postojanja, grlim te i ljubim,
a onda se strahom i samoćom pokrивam,
da i samopoštovanje u snu ne izgubim.*

*Zašto mi nekada davno nisi rekao
da te ranjena i sanjiva duša privlači?
Zašto si ušutio, udaljio se i čekao
hoću li čestita na svjetlo dana izaći?*

*A mogli smo voditi tihe razgovore,
na obali života kao djeca se igrati.
Mogli smo zagrljeni dočekati zore,
i zajedno u spuštene rolete gledati.*

*Šutio si, trpio, gurnuo me pod tepih,
a strah te priječio da mi se javiš.
I upoznao si me, znao si da ne bih
dopustila da svoj put u meni ostaviš.*

*Razbio si nas tišinom. Nije mi jasno
kako sam te mogla cijeli život čekati.
Sada ne plači. Za zbilju je prekasno.
Za čekanja sam usnula, i počela umirati.*

ILI TI NJEGA, ILI ON TEBE

*Uzalud si svaku večer pred spavanje
krišom zaustavljao kazaljke sata
i kuhinjskom krpom pokrivaio kalendar,
u memljivoj sobi ispod prvog kata.*

*Snatreći da je febrilnost privremena,
buncao si na krovu, i u guste brke,
da tražen si usprkos pilulama
i da živiš samo kad si usred strke.*

*U smislu si vazda oskudijevao,
mamilo te koškanje sa silom tijeka.
Samo si rastrojstva imao napretek
i u džepu mnogo raznovrsna lijeka.*

*Jurcao si gradom, čerečio sebstvo,
putem rasipao dijelove žića,
a jutrom se vraćao u zonu laži
i u se trusio vitaminska pića.*

*Klopotao si gradom, trošna kočija
što je davno bila u punome sjaju,
i maštao da su uvijek primijećena
dva fenjera što na jedvite tinjaju.*

*Bilo je maski što sućutno mrmljahu:
"Jadna je starost koju napušta snaga."
A onda bi zlobno, posprdno frknuli:
"A još je jasnija koju opterećuje ljaga."*

*Da barem nisi bio zaveden idejom
da je ispunjenje uvijek nadomak,
tisuće bi mušica nad gustim granjem
čarobnim prepletom razagnale tvoj mrak.*

*Da nisi brinuo hoćeš li i kako
razmekšati tvrda srca, zavisti vrela,
vidio bi kako bezbroj mrava ustaje
da naprave ogradu od svojih tijela.*

*Umireš bez spoznaje da je svako biće,
da je svaka kretnja vrijedna opažanja.
Gle!, "glupa" guska stvorila je vakuum...
i pomaže jatu. (U njih nema natjecanja.)*

*Čemu da se nauči polumrtvi takmac,
koji se ni na bok ne može okrenuti?
Tuga me razdire jer znam da žališ
i da ćeš s teškim kajanjem izdahnuti.*

*Uronjen u postelju dašćeš i jaučeš,
preklinješ za malo veću dozu lijeka,
a ja se rastužena iznova pitam:
"Zar je život opet proživio čovjeka?"*

DNEVNIK BESKUĆNIKA

*Uskrsnule su riječi pa sada mnome vladaju,
a s prvim bdijenjem oživjela je i tvoja slika.
U polumraku drhtim, suze u me padaju,
jer u palačama dva smo sirota beskućnika.*

*Obilje na stolovima, dragulji na grudima,
ljubazni osmijesi pred nama se klate.
Lokoti na srcima, oprezi u pokretima,
a ipak nam kupljeno još jednom naplate.*

*Teško je sabirati lomnog sebstva komadiće.
Dok jugo samotno fijuče, ni vapaje ne čuje.
Utekoh u noći, koje sve jedna drugoj sliče,
gdje radije nemam te, nego da me čežnja truje.*

*O, kako žare i peku varljivi zagrljaji nade,
sati čekanja, zurenje u zaključana vrata.
I strepnje, kad zle slutnje življenje ogade,
da sam nedostojna jer sam puna blata.*

*A voljela sam te! Predano. Strpljivo. Snažno.
Maštala sam da sam dnevnik koji nosiš u duši,
da u mene zapisuješ sve što ti je važno,
da za bijeli list se primiš kada svijet te ruši.*

*Nisam tražila puno, tek poneku misao
koju u javnosti nećeš i ne smiješ izreći.
Sve tajne, koje si do tada u mene zapisao,
sa mnom će umrijeti, sa mnom u grob leći.*

*Bila sam ti vjerna jer moja duša ne skita,
tražeći uvijek iznova hodajuće taštine.
Bila sam samo tvoja, u dnevniku skriva,
svjesna da ću nestati pod naslagama prašine.*

*Kad uskrsnu riječi, kada me svladaju,
kad s prvim bdijenjem oživi i tvoja slika,
kajanje me razdire, sjećanja probadaju...
U palačama dva smo sirota beskućnika.*

EVO ME

*Što ću s mrkim danom, koji mi je nametnut?
Je l' moguće da sam ga konfuzijom privukla?
Slijedeći razum otpuhana sam na put
kojim pobjedonosno maršira bol podmukla.
Sili me da salutiram, da ju šutke podnosim.
O, slatka smrti, evo me! Čemer ti prinosisim!*

*Dugo sam se naprezala ne bih li pronašla mir
u pomami za ostvarenjem neostvariva sna,
al na svakom raskrižju kesio se sudbe žbir
i usmjeravao me na put koji vodi do dna.
Iz zamornih noći, kad pijevac zacvili,
s postelje smo duša i ja u mrak silazili.*

*Tamo gdje se nada gasi, buđenja su mučna,
škrgut svjetskoga teatra nadražuje uši,
al u jezgri beznađa jedna misao bučna
prosvjeduje, pušta korijenje, obmane ruši
i duši u brk sipa: "Opet si se razboljela?
Sve što trebaš, sve ti je dano! Što bi još htjela?!"*

*Što hoću? Nemam želja. Tako se na dno stiže.
Motivacija zamre, znatiželja se drobi,
bunovna se duša na žrtvenik života diže,
a krivicu pripisuje panduru zle kobi
koji nekoć, prije sloma, ne bijaše sućutan,
već ju posla gdje je život strahovima sputan.*

*Odvratnih li riječi! Guje odaju zbrku
dok krivnju svaljuju na druge, i optužuju;
a sama ih ucijepih u podsvijest grku,
da me za pomračenja utjehom opslužuju.
Obnoć se potkivam tlapnjom da sam zaštićena
kada sam od mrske kretnje milju udaljena.*

*Nemam znanje ni snagu da izbrišem strahote
koje sam kroz jeseni samotna života
trpala u se, ne bih li stigla do Golgote,
bježeći od rabijatnih Baraba i Zelota,
koji se za svoju pravdu i s bratom bore
gazeći po čistoj Krvi koja teče s Gore.*

*Trebam poticaj da u kljenuti snagu tražim,
bljeskutak, novorođeno viđenja stvarnosti,
da se na potpunu promjenu nutrine odvažim.
Torinskim bih rupcem prekrila šutnju, sve gadosti.
Tihoća mi (do prosvjetljenja) bje i mač i štit.
O, Bože, sama sam razapela vlastitu bit!*

*Na tezulju sasula sam šišmiše sjećanja,
a u krilca uspomena čavle zakucala.
Misli bijahu bolne, pune trnovita granja,
na vlažni sam ih papir danonoćno skucala.
U zoru četvrtoga dana, čista i laka,
podigla sam svijest i izišla iz mraka.*

*Vrativši se vertikali i horizontali,
pozitivnom mišlju bojim sve što bješe crno.
S raskrižja i sama vidim rođenje u štali,
a u srcu (ćutim) klija gorušičino zrno...
O, Djetešce nevino, ispuni mi nutrinu,
stani na moj put, pred moju sudbinu.*

ANĐELAK

*Tapšaju me i pjevuše
da sam zemaljski anđelak,
jer popravljam što zli ruše
i pročišćavam im zrak.*

*Smiješe mi se, zahvaljuju
što za sunca stvaram hlad.
Kad im brige nahrupljuju,
mudrošću im sklanjam jad.*

*Hvale me jer dobro znaju
da mi žrtva nije teška,
jer dok bezbrižno spavaju,
sreća se u meni mreška.*

*Miluju mi bijela krila,
lašte perca, da se sjaje,
da im uvijek dobra vila
krilom spriječi posrtaje.*

*Pobune se tek ako sam
i drugima dala što imam.
Jer kad preveć tuga nosam,
njima spokoj oduzimam.*

*Strijeljaju me pogledima
i riječi postanu grublje,
pa se ispričavam svima
što ne trpim sebeljublje.*

*Pokunje se, pokaju se
tek kad domu svom odletim.
Primirim se dok iskuse
kako se postaje svetim.*

*Ne spuštam se dok ne shvate
da zbog sebičnosti gube.
Anđeli milost uskrate,
kada samo sebe ljube.*

*Prenijela sam im poruku,
(rekla da ponavljat neću),
da čim bokcu pruže ruku,
stekli su uvjet za sreću.*

*Laskanjem me hoće potkupiti,
ko Judi nude zlatnika tristo.
Morat ću im u nos oblak zalupiti..
Neće valjda anđela pobijediti zlo!*

ŠUPA

*Ne pitaj me, prijatelju, ni usput ne pitaj
bih li rosu s ruže (ili barem trnje) dala
liku koji oćutio nije predane ljubavi drhtaj,
duši, koja zbog karijere i čast bi prodala.*

*Ne pitaj me, prijatelju, jer živim tu priču
o skitnici koji je cvijetak u šupu odnio,
jer tako lijepe ruže rijetko gdje niću,
a lotalica je vlasnik najdražesnije bio.*

*Ne pitaj me, prijatelju, jer ruža počiva
u sjeni posivjele blago tinjajuće svijeće.
Protekla su desetljeća, ali ruža je živa,
jer skitnica jastuk daha pod latice joj meće.*

*Ne pitaj me, prijatelju, jer ne znam što reći.
Mnoga ljeta svjetlost sunca ugledala nije.
U polumraku živi, ni za čime ne žaleći
dok skitnica suzom rumene joj latice mije.*

*Ne pitaj me, prijatelju, ta tko bi to shvatio,
da najzanosnijoj ružici iz ružičnjaka,
život je produžio i latice joj pozlatio
zagrljaj depresivnog skitnice i samotnjaka.*

*Ne pitaj me, prijatelju, ne pitaj me više,
bih li djelić srca i duše i drugima dala,
jer mala šupa vječnom ljubavlju odiše,
a ruža živi da bi za skitnicu mirisala.*

CRV SNOVIĐENJA

*Ne čujem te jer glasniji su
oni kojima istina treba,
a ona glasi: Nisi ti sva mudrost zemlje
ni jedini bljesak sanjarskoga neba.*

*Prah si na gumi kozmičkog kotača
koji se okreće, a i mi s njime.
Uz zvuk trube stopit ćeš se s gomilom,
a nitko ti neće pamtiti ni ime.*

*Neki će beskućnik zastati kraj ploče,
sa zanimanjem promatrati tvoj lik,
zaustavljeni trepet, zamrznuti osmijeh;
i žalit će što trune tako lijep oblik.*

*Pogledaš li danas u sve što se miče,
od takve ljepote zastat će ti dah;
al sve što se miče, glasa se i biva,
u skoroj budućnosti opet bit će prah.*

*Zato budi zahvalna što ti je dano
da gledaš trak sunca u krošnji oraha,
igru svjetla na vlažnome listu ree...
i što udišeš djelić mojega izdaha.*

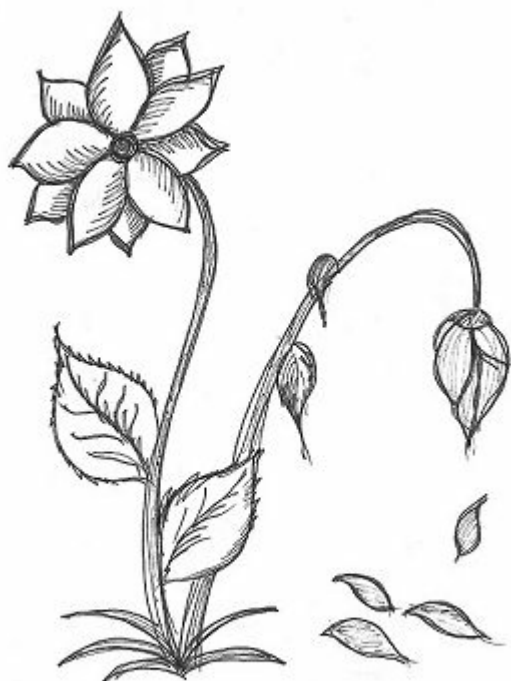
*Jedni su vjetrovi da se osjete,
a drugi će hujati i poslije nas.
Ne daj da ti snovidi pomute razum,
ne daj crvuljcima ni ogađen čas.*

*Misliš li da si od drugih bolja
il da od tebe ima netko veći,
ne vjeruj, ne luduj, jer svi smo jedno...
u tijeku slavu nitko neće steći.*

*Pusti rijeku da te svijesti nosi,
ne sudi o sadržaju susjedne lađe,
jer i ambiciozne čeka potonuće,
samo njih Sudac nespremne nađe.*

*Nazovi me katkad s vrha Lubanje,
izbaci uskogradnost iz utočišta.
Ne gledaj me svisoka, jer obje hodamo
stazom na čijem kraju su grobišta.*

*Budi mi frendica, mati, otac, brat -
u tvom srcu blagost gnijezdo će sviti.
Tvojoj mudrosti ja ću se pokloniti
i samo ću tada manja od tebe biti.*

DŽEPIĆ PLAVE BOJE

*Zvončići i crvene kuglice na boru,
šarene lampice, vjenčići i jaslje...
i želja da se priključim veselomu razgovoru,
da ne skliznem u uspomene, davno ugasle.*

*Uživam u zimskim, bajnim trenucima,
ali nešto sramno kuje neposlušni um.
Napeta sam, slutim da nešto ne štima,
jer me iz idile goni u sablasni podrum.*

*Duša hoće lebdjeti nad trepćućim gradom,
promatrati promenadu i kičasti hod,
ali um me gura u zagrljaj s jadom,
da me pjesma i za blagdan zabije u pod.*

*Opirem se, durim se... pa nestane snage.
Hrvam se s pjesmom, držim je za gušu,
ali stih me tjera ispod košulje drage,
da mi opet čarolija rominja u dušu.*

*Plavkasta košulja, s opojnim mirisom nota,
i sjećanje na ljeto koje u nepovrat ode.
Košulja plava oko čežnje se omota,
i nađem se u sferi nezamjenjive ugone.*

*Tvoje srce kuca tiho, obiteljskim batom,
uzdišem uz njega, sretna što sam tu.
Ne ćutim se raspikućom, nevjernicom, tatom,
jer sretna sam kad vidim da sretan si uz nju.*

*Ništa mi ne treba, sve imam sada,
jastuk od srca, toplinu romantičnog bića.
Kada legneš uz nju i zbliži vas naslada,
ja ostajem u košulji, tik ispod džepića.*

*Ti sutra ćeš ustati, čio sjesti za stol,
putem ćeš me privući, prisloniti na sebe,
a ja ću te milovati tamo gdje je bol,
tamo gdje te osim slave i samoća grebe.*

*Košulju plavu zamijenit ćeš bijelom,
ali ispod svih džepića lako se podvučem,
ti uljeza osjećaš i srcem i tijelom,
i zauvijek me želiš u oćutu vrućem.*

*To nije svjetovno, to nije stvarno,
opire se svakom zdravome razumu,
ali svjetla grada ne djeluju čarno
dok plava košulja čeka u podrumu.*

*Pitam se zašto proklinjem nadahnuće
i žalim što blagdani tako brzo će proći,
kad mekane odaje ispod raskošne kuće
odaju da čuvstva su izvan moje moći.*

PRIMAMLJIVA OBEĆANJA

*Na vrtuljku žiça, u gradskoj prašumi,
jedan život stvara se, a drugi nestaje.
neizbježno, prirodno smrt ga obujmi
i povede ga da u izmaštanom traje.*

*Kroz maternicu eona izleti u san
koji je nesvjesno danonoćno stvarao.
Ako pri mišljenju bje zbunjen i nejasan,
sad uviđa da se u jad sam lansirao.*

*Imamo primamljiva obećanja! Tisuće njih.
Vješto su prikriivena, no s kojom svrhom?
Usudim li pobuniti se, puk mrmlija: Pih!
Hoće li nas promišljanje nasititi kruhom?!*

*Zavrću rukave, podjarmljuju tijelo
te galopom odlaze izvojevati borbe
za koru kruha, al labavo je počelo
na kojemu trud i muka hranom pune torbe.*

*Jer veći je napor oprati misli i stati,
odmaknuti se kad sumnja iz srca izlijeće,
a potom mirne duše jednostavno znati
da čvrsto uvjerenje masive pokreće.*

*Do zrcala riječ poleti, putem skuplja snagu,
pa se žešća vraća tvorcu, ojačana, stvarna.
Strepeći ju primaš i hitneš na vagu,
sumnjajući da je mašta s javom podudarna.*

*Što je riječju poslano, ubrzo je natrag stiglo.
Misao se otisnula i dobila krila.
A ako te odvratno pod plećima žiglo,
znači da je misao istovjetna bila.*

DVA LUDAKA

*Ja sam tvoja tajna skrta u slovima
koje osim nas nitko drugi ne čita.
Ja sam savršenstvo u tvojim snovima,
žena koja te apsolutno ništa ne pita.*

*Ja sam sve što želiš. I više od toga.
Tu sam, ali ne remetim tvoga žića mir.
Ja sam inspiracija, poslana od Boga,
na praznoj stranici modrikasti leptir.*

*Ja sam ono živo, što pod kapkom vidiš,
bijeli početak koji se ništavilu pruža.
U tihoci moj si, u šutnji se ne stidiš
kad učim te kako iz ničega izraste ruža.*

*Ja sam tvoj pokret, tvoja misao, i djelo.
Sve što želiš, to sam. I više. Još više.
Ja činim da se crnilom protegne bijelo
i da tvoje srce divne pjesme piše.*

*Ja sam tvoj poticaj, koloplet misli u letu,
daska na mostu po kojem poskakuješ.
Ja ti nudim smisao u ovome šturom svijetu,
melodija sam koju u sebi osluškuješ.*

*Ti si moja tajna skrta u riječima,
gdje nam baš nitko ni za što ne sudi.
Ti si slatko snoviđenje, zrak u grudima,
i divno je, divno je... dok se pravimo ljudi.*

*Mi smo dva ludaka na mističnome mjestu,
dvije blentave sanjalice, ali osobnosti jake.
I da nam uklone tračnice i cestu,
duše bi se pronašle usred pjesme svake.*

*Nitko ne primjećuje dva luda golubića,
slušaju, al ne čuju kome pjesme lete.
Dignu ruke, zaplešu ta otužna bića,
ne ćuteći dvije duše i u ludilu svete.*

*O, kako te jako volim, za tobom žudim.
O, kako te ćutim u smiraju dana.
O, kako sam sretna kada poludim
i kada me zanese mašta razigrana.*

*Dođi, moj pjesniče, dođi mi. Požuri.
Dođi, tajno moja, slatka, životvorna.
Dođi da me ne preuzmu razgovori šturi,
zbog kojih je glava teška i umorna.*

*Dođi mi u snove. Dođi, ne razmišljaj.
Poslat ću ti stubište od mekih oblaka.
Suđeno je. Moraš doći. Ta danu je kraj!
Ljubiti će se opet skrito dva noćna ludaka.*

PORAZ ETIKETE

*Samosvjesna i snažna, šutljiva i plaha,
s obale sanja vale vaših kretnji gledam.
Oprez brane diže, zaustavlja vas kod daha,
jer otkucaje dijelim, ali srce vam ne dam.*

*Loptali su se s njime, udarali snažno,
ali kad mišić lupaš, s vremenom ojača.
Tad shvatiš da izvan njega ništa nije važno,
da ograda te odvaja od ljutnje i plača.*

*Vi biste to nazvali lošim iskustvima,
a za me su poučni testovi morala.
Padala sam, dizala se, stremila k vrhovima,
etikete gubitnice jakom sam voljom skidala.*

*Danas s lakoćom prolazim kroz žiće,
odlučna da s osudom za isti stol ne sjedam.
Dok ne trebam laskave, lažne cvrkutiće,
otkucaje dijelim, al srce vam ne dam.*

OČI ISTINE

*Otkud baš tebi nadnaravna moć
da dođeš u jedno ljeto i ostaneš kratko,
a traješ cijeli život, dan i noć,
i činiš naše bivanje titravo i slatko?*

*Potajice, noću, kad srce prožme treptaj,
tajanstvenoj daljini šalješ obilje očuta.
Zaslijepi me mrežasti mjesečev sjaj
i k tebi hitam, mrklim mrakom ogrnuta.*

*Uzvracam ti čuvstvo, ko zvijezda treperim,
svjesna da sam zaljubljena u dušu od svile.
Na tren zbunim razum, ushićenjem ga uvjerim
da me klete maštarije nisu zarobile.*

*Misao znade biti teška, pritisne življenje,
a teret pod grudima ruši nebo i raj,
Kad sviješću ušutkamo tjelesno htijenje,
blagostanju i sreći ne vidi se kraj.*

*Potpuni smo stranci, ali u tebi i meni
prepliću se fine niti besmrtnoga Boga.
Višnji nas spaja samo kad smo sneni
i kada uz nas nemamo nikoga svoga.*

*Tvoje mjerilo svjetovnoga ništa mi ne znači,
zemaljski moj bitak ne želi te blizu,
ali bunt nutrine od razuma je jači.
I znam da si jedini, da ne pripadaš nizu.*

*Nestašni leptiri, koji u vječnosti žive,
zagolicaju maštu kad te netko spomene,
Ali oči istine za odlazak su krive!
Ne dam da mi leptirići obraz zarumene!*

*A tako je lijepo noću slušati lepet,
zaroniti u se i promatrati nevidljivo;
navući zastore pred ovaj divni svijet
i predano utonuti u nestvarno, neživo.*

*Premda se naša tijela ne privlače,
a oči, prsti i usta za nas ne postoje,
duše su uzbuđene, do gola se svlače,
i prazninu najljepšim čuvstvima oboje.*

*Bez riječi, bez pogleda, bez smrtnosti,
paralelni život skrivamo u raju,
i puštamo da nas tajna pjesme nosi
svakim danom izglednijem prekidu, i kraju.*

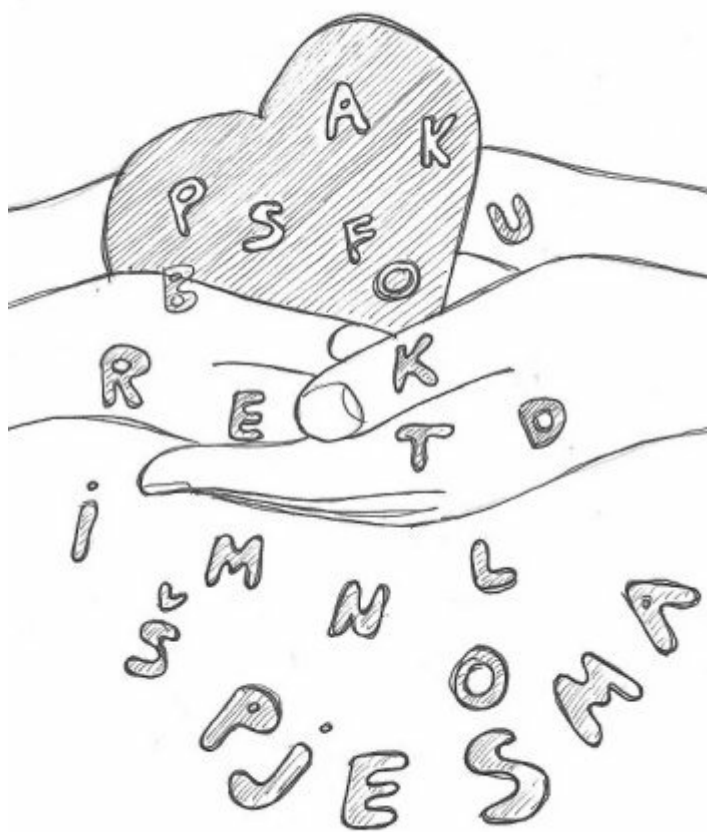
*Kao Cesarić, kojega pokrio je kamen,
ali vraća se u čitanim, živim stihovima,
tako i ja hoću da traje naš plamen
u neopipljivome, u mašti, u snovima.*

*Pitaš se zašto sam ti okrenula leđa
i krhotine našeg neba prosula za sobom.
Možda jer intuicija zdrav razum vrijeđa?
Pa ipak se u sebi nisam rastala s tobom!!!*

*U središtu tihosti mrtvome pjesniku
življenjem i disanjem smisao daješ.
I dok se ne pretačeš u pokret i sliku,
zauzimaš sav prostor, i traješ, i traješ.*

*Kada bih te srela, tada te ne bih htjela.
Ne želim da postojiš, da preda mnom uzdišeš.
Ali dušu tvoju trebam! S njom bih letjela
kada mrtvome pjesniku od srca pjesme pišeš.*

SRCE STABLA

*Na voćki plahi listić stidljivo viri
kroz loptice bijele od cvjetova,
a vlati trave golicaju koljena,
otrgnute od smrti, probuđene iz snova.*

*Sivkasta, smeđa i zelena boja
kite se svjetlijim tonovima.
Za uskrsnućem priroda se širi
i potiče mijene u razmišljanjima.*

*Proljeće se vraća kao spori val
koji rujan zaustavi, a prosinac proguta.
Na kraju zime još većom silinom
baca cvjetove na krošnje, u vrt i kraj puta.*

*Gospodari prirode napuštaju kuće,
prislanjaju grudi na srce debla;
iz korijenja, kroz njih, u svemir i nazad
otkucaji bude bića, snena i ozebla.*

*Obujmivši stablo, tijelo čuti ljubav,
energiju koja ga ozrači i razvedri.
Stopivši se s voćkom zahvaljuje
što se zdravo i veselo u životu njedri.*

*Preletjela sam pogledom šarenilo obzorja,
osjetila buđenje u svome svijetu,
doživjela bliskost s biljem i raslinjem,
pa tiho šapnula: Lijepo je, iako ti nisi tu.*

ZADOVOLJSTVO PONIŽENE

*Kroz život hodam uzdignuta čela,
na savjesti nemam ni trun prljavštine.
Duša mi je čista, u nakanama bijela,
na obrazima nema ničega, doli istine.*

*Kakva sam, takva sa. Neću se mijenjati.
Rođena sam da bih bližnjima ugodila.
Što god me pitaju, sve, i više ću im dati,
ali srce i stavove, njih sam ogradila.*

*Nikome ne namećem vlastita mišljenja,
ne govorim gdje tko mora poći, što raditi.
U zadnjim redovima, puna strpljenja,
ustupam mjesto, jer ne želim se svaditi.*

*Lako mi je ustati, u prolazu stajati
i promatrati kako oholom ego se diže.
Bez izraza na licu u sebi ću se smijati,
jer tupan ne vidi da je pola metra niže.*

*Ako me izguraju do izlaznih vrata,
naslonit ću se na dovratok i uživati.
Krajičkom oka pratiti ću zvon lakata,
a s drugim ću ljepotu prirode upijati.*

*Kada budu izlazili iz bučne dvorane,
gurnut će me u dvorište, na tratinu.
Odmaknut ću se, stati sa strane,
i ljubazno propustiti zguranu svjetinu.*

*Kraj mene će zastati, paljnuti cigaretu,
mlitavac kojemu sam ustupila mjesto.
Pričat će o susjedi, nepravdi u svijetu,
i kako se za pravicu mora boriti često.*

*Otpuhnut će par dimova zajažljivosti
i domu svome ponijeti nova razočarenja.
Odmahivat će glavom, kipjeti od jarosti,
nemoćan da ljudsku kvarnu ćud mijenja.*

*Tko snatri da sebičan jakoga pogazi,
u glavi se bori s gubitkom i tjeskobom.
I dok moje čuđenje sa slijepcem odlazi,
zaključujem da sam zadovoljna sobom.*

*Kroz život trčkaram uzdignuta čela,
a savjest mi je i pred ljudima čista.
Ponizim se, jer davno sam uvidjela
da na poniženoj uvijek osmijeh blista.*

NEPOSLUŠNI ANĐELAK

*Noćas je nebo pogled sa zemlje svrnulo,
dojadilo mu je tješiti vječnu plačljivicu.
A ja se u sebi smijem, jer mi je uspjelo
zavarati okolinu i sveznajuću nebnicu.*

*Potiho ću, na prstima, iz kože izaći
i nestati u neosvijetljenim ulicama.
Broj na tvojoj kući lako ću pronaći
i žurno koračati mramornim stubama.*

*Na vrata pokucat neću, samo ću ući,
i tihano sjesti na rub zlaćanog kreveta.
Nježno ću ti prste kroz kosu provući
i po srcu prosipati mirise ružina cvijeta.*

*Nasmiješit ćeš se blago, promeškoljiti se,
sa željom da u dušu ti kao lahor sletim,
jer znaš da ljubav nema oblike ni obrise,
i da zbog nje cijeli svijet začas preletim.*

*Nećeš se probuditi, blaženo ćeš spavati
i kratkim ćeš udahom u sebe me usisati,
a ja ću svoju ruku podvući pod aureolu
i do svitanja zadovoljno u tebi disati.*

*S prvim tračkom sunca iskrast ću se
iz stana, u kojemu moj ljubljani obitava.
Osunčanim livadama pohitat ću u se
i moliti da me nebo više ne provjerava.*

*A ono me dočekalo natmurenih očiju,
podignutih obrva, skupljenih usnica,
i grmi da već znam što anđeli ne smiju
i da sam zaslužila biti vječna plačljivica.*

*Pokunjeno spuštam glavu (ko da mi je žao)
što me ljubav i noćas u grijeh uvalila.
A Bog se grohotom smije, ta nije s kruške pao...
zna on dobro gdje noćit će anđeo bez krila.*

NEČUJNE

*Što mi to govori trudno stablo trešnje
o naprasnoj naravi babljega ljeta?
Natmuren se oblak namjerio na nj,
gustom je kišom cijeli dan rešeta.*

*Oluja joj vite razbacuje grane,
a ona se svija kako vjetar hoće.
Prepušta se bezbrižno znajući što jest
i da joj nutrina ne trpi zbog hladnoće.*

*S grana opada beživotno lišće...
uvenut će da bi se životu dalo.
Kada ga gladna crljenica sažvače,
bit će u slast trešnji s koje je palo.*

*Što mi to govori naružena trešnja?
Zašto sam u svome sjaju zamišljena?
Bojim se da mi nečujno kazuje
da lakši je bitak i sudbina njena.*

POBJEDNIČKI STAV

*Jadna li je slonica, ogromna i moćna,
koju sjećanje vara da ju jači vežu.
Slabiću dopušta da je ukopa u mjestu,
a samo tanke vezice zglobove joj stežu.*

*Ja samo glumatam da sam zarobljena
u stihu, u dvoru, u svijetu i ljubavi.
Ja ne trebam nikoga da mi pomoć pruži,
niti da me smrtnik iz podzemlja izbavi.*

*Možda živim čas na nebu, čas u rovovima,
a možda čari ima baš u finim promjenama.
Ali let nije težak, ni bitke koje bijem,
kad u jatu lepećem, a borim se sama.*

*Na nebu se ponizno obraćam pjesniku,
ali u rovu zauzimam pobjednički stav.
Stidljiva i šutljiva, hrabra i borbena...
Na oblaku plaha ptica, a na zemlji lav.*

DUGA NADE

*O, Bože, past ću i utopiti se
u podivljajlim valovima tuge,
dok luk grčevito rukama stišćem,
a on je na drugoj strani duge.*

*Lagali su da poslije godina kiša
dolaze vedra i življa vremena.
Kad vjetar straha nad srcem zaspe,
da bit ću životom obasjana žena.*

*Ne vjerujem više kletim obećanjima,
da nakon pljuska sunce će zasjati,
jer ne mogu prevaliti crtice sudbine
i na kraju duge svoj život mu dati.*

*Godinama sam suzama ispirala boje,
izbrisala sam rub maglice i kapi kiše,
a sada praznom vjerom po nadi mlatim,
a on na drugoj strani duge čeka i uzdiše.*

*Naglo bih potegnula prugaste trake
i od sebe do njega prostrla bih ulicu.
Ne bih se štedjela, zrakom bih trčala,
samo da mu ramenom obrišem suzicu.*

*O, kada bi ikako i ikada bilo moguće,
da ruke nam se spoje krajevima duge,
ne bih se utapala, ne bih se gušila
u nabujalim i divljim valovima tuge.*

*Danas se najviše bojim vremena,
strahujem da neću do njega stići,
jer duga nestaje. Nema je, nema...
O, Bože, padam! Tko će me podići?*

*Nitko se neće sagnuti, utjehu pružiti,
a prijatelji znaju da bih pomoć odbila.
Samo želim usnuti, zauvijek zaspati,
i smrću se kazniti što sam zakasnila.*

*Gledam kako sunce obasjava grad,
vidim da se trudi i do mene doprijeti.
Ali, sunašce ludo, baš danas si uranilo!
Zar ne znaš da bez nade danas ću umrijeti?*

DUBINE I PLIČINE

*S prijezirom promatrate luzere i pobjednike...
Zar očekujete da se ponizi i sam Bog?!
Ko da On će uzdignuti zemljoposjednike,
koji samoživo iskapaju hrđu, kalup, slog.*

*Poželjan gost nisam za takvo društvanje,
jer sama sam sebi početak, sredina i kraj.
Samo hitnem misao i čekam postrance,
dok ne prihvatite: Uzmi, i ne smetaj!*

*Brčkate se u plićaku, svijest gurate u blud,
a priželjkujete tragove sred Božje tratine.
Ali, uzalud vam vlast, uzalud vam trud...
Što već kreće u visine? Dubine, dubine...*

NEZNANKA

*Jednom ćeš zastati na kućnome pragu,
pokucat ćeš stidljivo, sa strahom posred grla.
Neznanki ćeš reći da tražiš svoju dragu,
a ona će tiho reći: Tvoja ljubav je umrla.*

*Pričat će ti da pokojnici bio si svrha,
jedini zrak koji je noću udisala.
Da bio si joj magičan uzrok srha,
da se svaku Božju ponoć s tobom sastajala.*

*Kada budeš upitao gdje je njezin grob,
uputit će te pred novi, sivi spomenik.
Bol će te razdirati, gnječiti ti drob,
jer sam sebi postat ćeš sudac i krvnik.*

*Teturat ćeš grobljem tražeći njenu sliku,
mada znati nećeš kako draga izgleda.
Oplakat ćeš milijuntu propuštenu priliku
i dopustiti da te crv krivnje izjeda.*

*Grob joj naći nećeš, ni imena njena,
za sobom je izbrisala postojanja trag.
Proganjat će te srca bat i savjesti sjena,
jer zbog tebe grob joj posta mirisan i drag.*

*A neznanka već će za stolom sjediti,
u polumraku sebe svježi zrak udisati.
Rumenjet će se lišće njeno, srce drhturiti,
jer u ponoć opet će se s tobom sastati.*

SVE I SVA

*Nisu me učili da je život lijep,
da Nebo kiši i kada trpiš sušu,
da pri raspeću progleda tko bi slijep,
da ubod može izliječiti dušu.*

*O novome danu govore sa zebnjom,
o mračini što me čeka iza tmina.
Gade mi misao, da propadnem s njom,
da u strahu posrćem grobljem vrlina.*

*Htjeli bi na me svaliti ogorčenja,
u kaos bi povukli radosne ljude,
a kad im ponudim nadu, ohrabrenje,
očajnici ustuknu, srdžbom se čude.*

*Krivo su me učili da životu služim
kao vjetrenjača, gusjenica tenka;
da sam samo robinja, usuda ženka,*

*bez prava da se pobunim il potužim.
A ja se (slušajući ih) dobro zabavim
i dok zloguki strepe, ja sve i sva slavim.*

ZAŠTITNICA

*Pustim li tajnu, odvežem li joj krila,
opet ću mnogima biti na nišanu.
Smrti me strah nije, licemjer bih bila
kada bih se bojala prijeći na drugu stranu.*

*Ništa mi ne mogu, ništa me ne dira,
nijednoj se kritici istinski ne čudim.
Samo jedna strepnja katkad ne da mira...
bojazan da nesvjesno baš tebi naudim.*

*Kad bi zločestoća rasparala nam kapute,
ubacila led osude u već hladnu zimu,
pred tebe bih stala, ispred rulje ljute,
od poruga zaštitila bih i tvoju intimu.*

*Promišljam što bih tako bijesna učinila,
kad bi groznim objedama u tebe pucali.
Pred pakao bih stala i raširila krila,
da mog barda nikad ne bi očajnikom zvali.*

*U tebi je nešto magično, duboko, sveto,
u meni je nešto drugo, što sa zemlje nije.
U tebi je zrno zla sklupčano i sapeto,
u meni se Nebo danonoćno smije.*

*Ti si pusti otok, s kojega se hvališ
kada te pohlepnici subotom sažvaču.
Ja sam mali potok, a ti potok žališ,
jer u mene nevoljnici strahove umaču.*

*Zahvaljuješ što ti pri disanju pomažem
i čuvam put na kojemu te zlobnici prate.
Ipak, nemoj mi vjerovati kada ti kažem
da bih ti svoj život dala i umrla za te.*

VJEČNI DIO NJE

*Ne daj mi da te pjesmom uznemirim,
nemoj zbog nje biti ni tužan ni sretan,
jer s njom se kroz prostor do tebe širim,
da budem tvoj dah, lak i neprimjetan.*

*I meni su koljena klecala zbog stiha,
u dušu je uranjao ko melem, il mač.
Potom me zgrabila neka strepnja tiha,
da srce istisnut će i osmijeh i plač.*

*Nemoj se pjesmi apsolutno davati,
vrata srca svoga čvrsto zakračunaj,
jer ako zbog nje već ne možeš ni spavati,
na lakoću postojanja ubuduće ne računaj.*

*Pročitaj pjesmu, kao novine da čitaš,
dok guštaš jutarnju kavicu na rivi.
O njoj ne razmišljaš, ništa ju ne pitaš...
ona je stvorena da u tvome dahu živi.*

*Osmjehni se životu, ta dao ti je sve,
biserje je prosuo pred svaki tvoj korak.
Raduj se jer u sebi nosiš i vječni dio nje,
što srcu šapće: Ja sam tu, ja sam zrak.*

PROSINAČKE VEČERI

*Nisu pjesme lažne, nisu riječi s krinkom,
nisu ni tragedije veseloga pajaca,
niti su susreti s uplakanom klinkom,
koja kroz sjećanje nestabilno koraca.*

*Nisu dušine istine svijetu namijenjene,
one nisu vriskovi odmakom od ljudi,
one nisu zazivi života iz sjene
da ga tmurni sudac iz mrtvila probudi.*

*Prosinačke večeri izazivaju čuđenje
i u šutljivici koja u ruci olovku drži.
Retke ne začine ovozemaljsko htijenje,
zato je ne zanima tko je bolji, a tko brži.*

*Stihovi bespoštedno pravu istinu kazuju.
(Možda ispod magle i svjesne kamuflaže?)
Od onih, koji u koloni istosti putuju,
riječce su mi milije, pjesme su mi draže.*

*Tko se prepozna u iskrenom izričaju,
zbunit će se kad uvidi da nutrina sije
radost u stvaranju, ushićenje pri kraju,
mada za uratke ni ponos duša zaslužila nije.*

*Ne dičim se djelom jer zapravo nije moje.
Ni kada stih neku suptilnu podsvijest dotakne.
Slova koja prepiru se, vesele se, il dvoje,
strogo razumu naredi neka se odmakne.*

*Netko se pak prene kad ga stih razbuca
i smišlja kako prići zidinama Ganglota.
Po vlastitim mislima mojom mišlju kljuca,
a ne zna da vibriramo izvan ovoga života.*

*Božanstveno druženje, u šestome čulu,
zaboravlja dok hlepnja svijetom ga raznosi.
Kad cilj mu izmaknu, zaputi se u kulu,
gdje mu grka promišljanja na pladnju prinosi.*

*Dirne ga otvorenost, i iskreni osjećaji,
koji ne strahuju da će ih zavist dotući
jer na nebu najmoćnija Zvijezda sjaji.
Plane kad se bezobzirnom poneki stih smučī.*

*Ta nisu pjesmarice ni moje ni njihove!
Dimenzija, u kojoj se bivanja prepliću,
u kojoj ostvarujemo različite snove,
u njoj svatko piše Božje volje priču.*

*Ne, nisam okrunila ispisane istine,
nit' bih ikad prihvatila zlatnu dijademu.
S vama ću se naći u epicentru punine,
gdje sve smo u Njemu, a ništa u svemu.*

OČE

*Oče, ti znaš da ovim nakaradnim stihovima
igram se kao djetehšce s dragim igračkama.
I znaš koliko istina pod tim kamenjem ima,
i da ih je žuka pomnija zakucala na usnama.*

*Oče, nije li moguće da bi istina povrijedila,
ili začudila, sve koje sam slovima dotakla.
A znam da nijedna duša nije zavrijedila
nositi breme koje sam sama namakla.*

*Oče, u ovome životu dao si mi više
no što sam trebala i koristila do sada.
A ova nezahvalna duša besramno ti piše
da poželjeh i ono što mi ne pripada.*

*Oče, skini teret laži s mojega življenja,
zaustavi sve misli koje idu stranputicom.
Spusti ruku s neba da mi srce mijenja,
i da se ne uništım grıžnjom i krivicom.*

*Oče, po tvojoj volji, dosad sve sam činila,
veselo sam pošla kamo god si me uputio,
ali jedna grka težnja dušu mi je prevarila
pa sad srce boluje, a razum se pomutio.*

*Oče, od krštenja u meni je i tvoja snaga,
ali nedovoljna bje da sa sobom se borim,
jer lutala sam od nemila do nedraga
da vlastitom snagom vrata težnje zatvorim.*

*Oče, ti sad šutiš i slušaš što imam ti reći,
a ja dvojim i strahujem jesam li jasna bila.
Shvaćaš li da i noćas rijeka suza će poteći,
da bih bar nakratko grižnju iz sebe izbacila.*

*Oče, pomogni mi da mišlju ne hlepim
za dobrima koja meni nisu namijenjena.
Ne daj da obnoć tugujem i strepim
hoće li mi krasan život pasti na koljena.*

*Oče, obriši suze kada se niz obraz toče,
nadnaravnu snagu ulij u sve moje slabosti.
Podaj mi je malo više nego ti se hoće,
jer u ovoj bitci gubim. Mili Bože moj, oprosti.*

ČOVJEK ČUĐENJA

*Nestadoše modre oči u ambisu duplji,
nad sljepoćom plavi burkaju se kolobari,
namreškani zatiljak guta jastuk šuplji,
um s trona svrgnuše smrti poklisari.*

*Na ruci modrica, odvratni, zgrušani lokanj,
u koji uštrcavaju bezizgledni sat.
Grčki bog sna više ništa ne znači za nj.
Obamrlom tijelu što će opijati?*

*Usne su se objesile na gole desni,
nema toga čuda da ih sastavi.
Nenosni smrad ispušta trup bolesni,
a kosac čeka da se pumpa zaustavi.*

*Crvene se tube duž korpusa ljušte,
iz mekog podruma truleži diže se vonj.
Kotao u kojem je kuhao gušte,
sve hladniji je – smrt je došla po nj.*

*Oni što nariču, dok besvijest grca,
kojima se duša rastapa il cijepa,
ne čuju ništa doli plač svoga srca,
ne čuju šapat: O, smrti, kako si lijepa.*

*Da bar oćute čovjekov spokoj
kad odbaci ljusku (s njom strah i stid),
čuli bi: Ovdje je pravi dom tvoj!
Čašćen je tko dobrostiv izdrži privid.*

*O, čovječe, bio si oličenje dobrote,
čudesna ljubav (u obliku ušutkana);
kralj straćare (kog jarile su litote),
jer i vanjšina bje lažju uljepšana.*

*Čovječe, zavidjeli su ti svi redom,
hvalili te... a čuđenjem podbadali.
Strastvenog čitača počastiše uvredom
da bi taštom egu laži natrućali.*

*Pod krinkom srdačnosti slutio si
kreveljenje, prepotenciju i bijes.
Danas iz tvrdica žal po tebi rosi,
ali njihova savjest neće s tobom u lijes.*

*Kada te kroz vratašca u vrelu peć gurnu,
kad stopiš se s dahom Tajanstvenoga,
nagnat će ih Nebo da uzdignu urnu
i bdiju uz prah pjesnika umrloga.*

*Zurit će noću u pokal pun prašine,
prokletstvo čuđenja držat će ih budne
sve dok ne prihvate opstojnost veličine
i da su predrasude čudne, čudne, čudne.*

PARKIĆ

*U parkiću zagrljeni sjedili smo na klupi,
a zaljubljena bića trčkarala su oko nas.
Blaženi, približili smo se vremenskoj rupi...
morali smo osjetiti bol, i čuti zemlje glas.*

*Na vratima parkića nježno su nas razdvojili
i odveli do tunela, u kojem sjećanje se gubi,
da bismo smo se s druge strane ubrzo rodili,
da osjetimo kako majka milo dijete ljubi.*

*Sada jurimo zacrtanim nam putovima,
katkad s poznanicima, češće sa strancima.
Srcem tražimo srodnost, i radost na licima,
zapretane med ponosom i strahovima.*

*Pločnikom koračam, prekrivena zaboravom,
a dragocjeni biserčići pod nogama mi sjaje.
Sretna sam, ah, sretna, na mjestu sam pravom,
ali na dnu sebe ćutim da nešto nedostaje.*

*Ne znam što je. Nikako ne mogu pojmiti
zašto i u savršenstvu jedna mala točka fali
da bih baš u potpunosti sretna mogla biti,
da bih mogla usnuti i probuditi se u zahvali.*

*Ti ubrzano stupaš sred susjednog pločnika,
sretan što si kralj na prekrasnome mjestu.
Gdjekada pozdraviš slučajnog prolaznika
i brzo pogled vraćaš na vijugavu cestu.*

*Putem razmišljaš, pojmiti ti je nemoguće,
da sve u što gledaš, sve ti dušu razgali,
i da blagoslovljeni život imaš i kod kuće -
da sretan si, ah, sretan, a ipak nešto fali.*

*Između nas kolnik, vriska, škripa, trube,
ali pogled ne bježi na drugu stranu ulice,
jer na našim pločnicima grle nas i ljube
i nebo, i zemlja, i more... i ružine latice.*

*U dubini naših duša gdje kad osjećamo,
da sedefasta zrna nisu slučajno na cesti,
a miris ruže podsjeća i mami nas tamo,
odakle smo pošli, i gdje ćemo se opet sresti.*

NOVI LJUDI DOLAZE

*Pozlaćeni tekstovi, pogledi i pljesak,
nestat će u bačenoj, staroj posteljini.
U vječnosti bit ćeš samo kratak bljesak,
jer novi ljudi dolaze nezasitnoj svjetini.*

*U prah će se pretvoriti žuljevita bdijenja,
napor koji hranio je tek ego i oči,
jer vrijeme očekivanja i potrebe mijenja.
Na tvoje će mjesto novi ptici doći.*

*Zaslijepila te želja da ti se klanjaju,
a bio si sitno zrno u pustinji života.
Htio si da žive te danju, a noću sanjaju,
oni koje straši kraj, il godina stota.*

*Znaš li onu tanku vibru koja umiruje,
a istovremeno razbuđuje nutrinu?
Tada moja duša tvoje strahove dodiruje
i čini da se strepnje u tebi rasplinu.*

*Zbog ljubavi koja je svijetu nerazumljiva,
sa mnom ćeš poći do zvijezda Gremini.
Zbog tajne bit ću i pred Bogom kriva,
ali ti ćeš svijetliti u mojoj blizini.*

KADA PROMATRANO NIJE DOŽIVLJENO

*Što vidim, to želim. Što hoću, to mogu.
I u vis i u niz dajem se odvažno.
Okolnosti motrim, živim ih s nogu.
Što um ne zadrži, posve je nevažno.*

*Moj život - Riječ koju sama odabirem,
niska je koja um ukrasi ili optereti.
Zbog nje se povlačim ili nadirem,
s njom se duh raspada il bezbrižno leti.*

*Svagdanji se niže izbor za izborom,
posežem za osmijehom il obljubim inje.
Radost je ugodna, spaja me s Izvorom,
gdje svetost niče, gdje život počinje.*

*Strah ili ljubav, slabost il moć;
bez dvojbi pada se s dna i s vrha.
Da plavom tintom ne obojim noć,
san bi bile čežnja, namjera i svrha.*

*Tko sam? Sluga društva ili slobode?
Trag crva, diva il zlatne sredine?
Sve sam! Sama šaljem vatre pa i vode,
da zapale il potope šapate nutrine.*

*Sve je savršeno. Baš tako i mora biti.
Tek mi razrogačenost malčice smeta.
Al Riječju se svaki lanac daje razbiti!
Moje tijelo je galaksija, a srce planeta.*

*Pa kako me tlapnja može zbiti u kalup,
uz upute kako se slastica spravlja?
Za ovaj život takav kolač je skup...
Zadovoljavanje drugih rast zaustavlja.*

*Sreća sipi iz svemira, a u srcu klija
vjera u sebe, saznanje da je dovoljno biti;
no slatko se uzvodno teško probija...
I bez naprezanja slano stane se liti.*

*Ne kušati, ne trpati u se promatrano,
odbiti da zbog odslušanog bridim,
pomaže da srcu zlo ostane strano,
da odbacim sve što čujem ili vidim.*

*Protratiti vrijeme pravdajući se
da se tuga ne množi promatrajući,
da duša ne sudjeluje, ne trpi zapise...
uzaludno je. Tišina bolje zvuči.*

*Kolačiće mijesim u miru, s lakoćom,
zasladim se mislima i srcem kušam
prešućene riječi, prekrive samoćom.
O, kako svijet ljubim kada sebe slušam!*

ROB RUŽE

*Poželiš li da te sjevernije sunce grije,
ili da ti tuđa kiša po obrazu kapka,
od mene nikamo otići ne možeš –
u tvojoj je ruci korijen, a u mojoj stapka.*

*Popustiš li dražima novih avantura
i svaku noć legneš u krevet svjež i čist,
od mene te nitko otrgnuti ne može –
u tvojoj je duši stapka, a u mojoj list.*

*Kamo god pošao, što god radio,
prihvatiš li sve što život ti pruža,
od mene te ništa odvojiti neće -
u tvome je srcu čaška, a u mome ruža.*

VAGANJE VAŽNOSTI

*Gotovo je. Uzaludni bijahu mnogi napori
da razboritost na prvo mjesto stavim.
Čekam, ali od uma ne stižu odgovori
zašto sreću izazivam i oćutima se bavim.*

*Kada bih iz promišljanja izbacila važnost,
smanjila bih količinu svagdanjih pitanja,
kojima opterećujem ovu krhku prolaznost,
vaganjem osjećaja i materijalnog imanja.*

*U sjećanju razvijam predivan film života,
ostvarenje svih snova, ispunjenje želja,
obiteljskih proslava i duhovnih vrednota,
dugogodišnjih prijatelja i prigodnih veselja.*

*Umjerenim korakom kroćih kroz dane,
sa skromnim željicama na dlanovima.
Bog mi na njih nije utisnuo ožiljke i rane,
već ih je ispunio blagoslovljenim darovima.*

*Nikada nisam bila ohola ni nezahvalna,
nije mi ego htijenjima mračio kolotečine,
jer raskoš je težina, nepotrebna i stalna,
ako te manjak nekretnina i zlatnika brine.*

*Bogatstvo je poput lelujavog zraka u dahu,
koji udišeš pomalo, baš koliko ti treba,
ali, guši te kada ga grabiš u strahu,
ne shvaćajući grčeve suvišnih potreba.*

*I malo kvasa dovoljno je za dobro tijesto,
da utažim glad, da života budem sita.
No, pripalo mi je veličanstveno mjesto,
gdje imam više no što me pogled pita.*

*Radosno uživam svemu što mi je dato,
a višak dijelim, po zahtjevu i trenutku.
Pa ipak šapćem: Gotovo je. To nije to.
Raskoš je umirila samo jednu polutku.*

*Drugu grdim jer preveliku važnost daje
zamućenim odnosima cijeloga svijeta.
Dok darovi u jaslama žmirkaju i sjaje,
moja čuvstvena duša na križ je razapeta.*

*Kroz osjećaje promatram rastuženo dijete,
spustilo je glavu, a biserne suzice padaju
na brokatnu haljinicu, pa na nove parkete,
i na koncu na lavinu srca se izlijevaju.*

*Pritišćem grudi, suze joj nadom sušim,
vjerujući da ću jednoga dana i ja shvatiti,
da je često nepotrebno suzama gušim,
jer važnost mogu umanjiti, ili prihvatiti.*

*Važnost tuđih odluka da očute blate,
da takmiče se i pohlepom ranjavaju;
važnost da pravo na ljubav uskrate,
i zazine potrebitih prepuste slučaju.*

*Ako me danas užasava, zabrinjava i boli
želja da zadovoljiš tek potrebe svoje,
ako sebičnost priječi da vidiš i moje: Izvoli,
iz moga srca izađi. To je to. Gotovo je.*

KIŠNA KABANICA

*Zbog tebe sam pod osmijehom skrivala plač,
ustobočenu sjetu i prgavi strah,
ali stvar u svoje ruke uze divni Pomagač
i dade mi puno više no što zaiskah.*

*Uputio me kako da u sebe siđem
što dublje, što dalje od potištene;
da slijedim razuma glas i da pronađem
uspavanu klinku, važan dio mene.*

*Zbog tebe sam dozivala davno izgubljeno
dijete u poderanoj kišnoj kabanici,
koje prvih ljeta bješe zarobljeno
ispod dostojanstva, u pogrdi, u krivici.*

*To dijete poluduge svjetlosmeđe kose
i šiškica koje sežu do obrva,
znalo je da pritužbe jaku bol nanose,
da umjesto u čovjeka pretvara se u crva.*

*Zbog tebe je vjetar tukao u grudi,
bez prtljage, unatrag morala sam poći,
da otkrijem što mi učiniše ljudi,
da doznam zašto zavijaju svake noći.*

*A djetešce u točkastoj, plavoj haljinici,
s dva reda volančića na rukavima,
šapnu mi da zvuka, kojim me trovahu silnici,
nigdje u meni nema, ni u tragovima.*

*Zbog tebe se nađoh u strašnom košmaru,
ali razgovor s djetetom potvrdio je
da krivica dušu vodi na ularu
i kada je krivci zgaziti nastoje.*

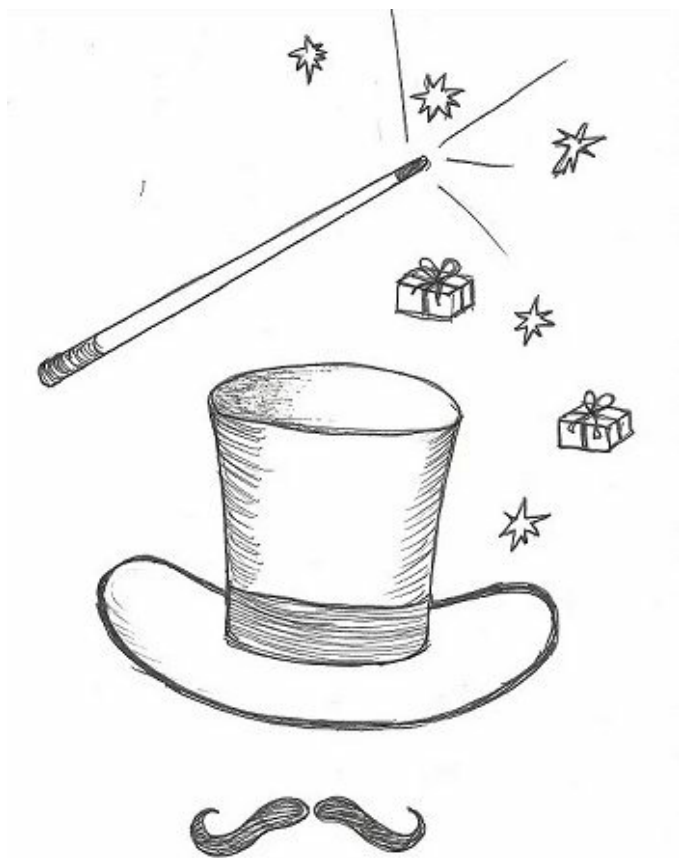
*Zbog tebe se bacih sred žive prošlosti
koja se ko krpelj za dušu zakvači,
da naredim srcu nek svima sve oprost, i
da mi marmor krivnje više ništa ne znači.*

*Što sam nam učinila, ne pitam se više.
Kad se dobro osjećam, ne postoje grijesi.
Što srce upamti, lako se izbriše
ako prošlost ne vidiš tamo gdje sad jesi.*

*Zbog tebe sam spoznala da prošlost nije
sadašnjem trenutku teška ni zamorna.
Zato se ne grizem. Razmišljam pametnije.
Ako patiš, ako ludiš, nisam odgovorna!*

*Samo zbog sebe borila sam se sa sobom,
al gdje vladao je crv, sad živi mudra vila!
Sada ona ne želi imati posla s tobom!
Puno bolje, puno više ja sam zavrijedila.*

NOĆNI LEPTIRIĆ

*Danju me ne tražiš, ali noći su ti teške,
ti mojom šutnjom vlastitu provociraš.
Važeš jesu li za udaljenje krive pogreške,
i, što je u stvari lijepo, dvojbama ih miniraš.*

*Nitko nije grješnik u svojem hodu,
svi dobrotu nose u božanskoj biti,
pa kada u slatko vino ulijevaju vodu,
ako nitko kušat neće, sami će ga piti.*

*Ništa pogriješio nisi, ništa loše nije,
sami biramo konobare, stolove i pića.
A ako smo očekivali kafiće svečanije,
za to krivimo organizatora i Vodiča.*

*U ljepoti postojanja, nema prigovaranja,
jer nitko nam nije podvalio odluke.
Prvoga dana ego se prijateljima klanja,
drugoga dana biraš neke mirnije luke.*

*Ja opet sanjarim na mjesečevu valu,
gdje odbijam da me sumnjom provociraš.
Ne brinem, jer u vremenskome kanalu,
već tražiš način da sa mnom komuniciraš.*

*I tek pratim sve tvoje izlete u prazno,
i tek čujem j sve tvoje neproživljene sjete,
i veselim se što je i čuvstvo zarazno...
što kroz uski prolaz tvoje misli meni lete.*

*Ti, pod krinkom profinjenoga Cesarića,
mirisnim kanalom, koji zamamno je blag,
spuštaš se pred čahuru noćnoga leptirića
i na podignutim krilima ostavljaš trag.*

MAKAR SE TAKO ČINI

*Prestalo je brundati, ne zvoca više
srce što me bubnjanjem tjeralo u boj.
Novim stavom zakucalo je tiše.
Složilo se s dušom i našlo spokoj.*

*Nekoć povjerovah da pri prvome plaču
određeno mi je putovanje, i kakvoća,
da lukavstvom neću izbjeći lomaču,
da iza smijeha smijulji se samoća.*

*Što su mi mogli dati u baštinu
osim nelagode, koju i sami primiše?
Proslijedili su naslijeđenu istinu...
da poslije sunca dolaze obilne kiše.*

*Kada te ne zarobe krnjim uvjerenjima,
nazovu te čudakom ili buntovnikom.
Ne primiš li što su davno dali njima,
izopće te. Neće u dvoboj s lunatikom.*

*Tko sanja? Koga kroz dan aveti oblijeću?
Tko u svome domu bdijući planira
kako se sutra uzvisiti, potražiti sreću
i doći do malo duševnoga mira?*

*Sanjar ne sanja, mada se tako čini.
On zna da stvarnost sam ostvaruje.
Iako je za svijet izgubljen u pričini,
on svoj život nježno i strpljivo oblikuje.*

*On vidi što bezrazložna kuknjava stvara,
on vidi što tuga nenamjerno priziva,
on zna da strah ne stvara, već razara,
on zna... U što danas gledaš, to sutra biva.*

*Ako su to snovi, ne dam se iz njih,
jer danas kiši, ali dan je prekrasan.
Samo se u radosti rađa novi stih,
kad je Višnji u kišici prisutan i glasan.*

*Pa ako se za veseljem prolomi nevolja,
izvući ću iz nje još jednu pouku.
Nakon svakog posrtaja jača sam i bolja,
i s lakoćom uzimam olovku u ruku.*

*Gdje stvaraoci strepnje uspostavljaju suživot,
gdje se spoznaje dotiču, gdje svi za sve brinu;
tamo gdje su nepoznati Eden i Sukot,
naći će se mjesta i za moju istinu.*

*Jer, ne tražim ništa, osim da se dajem
tragačima smisla i oneironautima.
A onda ih izbrišem kratkim treptajem
i odem gdje duša u Srcu srce ima.*

*Od Njega mi dođu i hrabrost i strah,
od moga je srca mudrije i veće;
ono šapće: Svaka je misao prah
ako nije vodilja do mira i sreće.*

LJUBAV PREMA SEBI

*Budi mi prijatelj. K vragu i leptirići!
Ne drmaj kule mojih blagodatnih snova.
Prozirnom patetikom što misliš postići?
Ne, mene ne zanima ljubav nova.*

*Ljubiš mi ruku, unosiš mi se u oči,
zaljubljeno me gledaš dok se uspravljaš.
Želiš dokučiti uzrok trajnoj samoći,
ali pred dvorom srca ti se zaustavljaš.*

*Strahuješ da sam zidine podignula
da se zaštitim, da me ne povrijediš,
i da sam ti gdjekad umilno namignula
samo da me vjerno kao pseto slijediš.*

*Ne mogu ti otkriti kakva sam u sebi,
razigrano jastvo ne preispitujem.
Kada ja ne shvaćam, ni ti shvatio ne bi
zašto najčešće i najradije samujem.*

*Prihvaćam sve što nisam stvorila
i cijenim život koji mi je dan.
Još se nježna duša nije umorila
ljepotom prožimati vidik oduran.*

*Moje oči iskre pri svakom susretu,
sretna sam kad ćutim kamen, potok, tebe,
jer svaka je slika na ovome svijetu
melem za dušu koja od zla ne zebe.*

*Ti ne razumiješ, ti me grdiš,
smatraš da smo cjeloviti samo u paru;
a ja te volim i kada se srdiš
i bijesno puniš metalnu pepeljaru.*

*Daj si vremena, i vjere si daj,
jednom će ti svanuti o čemu govorim.
Odbijaš prijateljstvo, ali jedno znaj...
Ja ljubav dajem. Za nju se ne borim.*

*Ne trebam djelić tvojega srca, žrtvu;
zar da očekivanjem bistroću zamutim?
Jedna je ljubav koju neću vidjeti mrtvu,
a to je ona koju u sebi ćutim.*

*Pa što više hoćeš?! Tko ti je još dao
energiju, osmijeh, ljubav i vrijeme,
a da pritom za se nije zaiskao
bar jedno sićušno koristoljublja sjeme?*

*Volim te ko brata (bez kojega mogu),
volim te kao svijet (koji nije moj),
volim te ko život (koji dugujem Bogu),
ali sama odabirem ushit ili pokoj.*

*Ljubav prema sebi,
moj dar je tebi.*

SAM KOD KUĆE

*Uzalud se joguniš što nisi bio prvi,
što je netko prije tebe bio srcu drag.
Izjedaš se nepotrebno, kolaš mi u krvi,
a smeta ti u mom srcu još nečiji trag.*

*Nemam ti ja volje smišljati opravdanje,
pravdati se za kratko, nestvarno pregnuće.
Uzmi što ti dajem, i vrijeme i sanje,
ili odi da sama dočekam svanuće.*

*Tragovi su ovi, zbog kojih se srdiš,
jedne divne duše, tankočutnog bića.
Čudno je i smiješno da me vazda grdiš,
ljubomorani na dašak mrtvog Cesarića.*

*Cesarić je prvi. Al, pobogu, ti drugi nisi!
A osim vas dvoje, nikoga drugog nema.
Ljubi me, pjevaj mi, tad jedini ti si.
Dok me ti zabavljaš, Cesarić drijema.*

*Glupo je, djetinje, iracionalno, baš ludo,
boriti se s tvojim nebuloznim stavom.
Ali dok mi dolaziš u ovo vrijeme hudo,
njega ću poslati da odmara pod travom.*

*Vidiš, smijati će mi se i Nebo i ljudi,
kada vide kakve borbe ja vodim u tmini.
Ali, prije no što me čudna ljubomora sludi,
priznat ću ti da si prvi, i da si jedini.*

*Nestat će svi tragovi u uzavreloj krvi,
izbrisati će ih nove riječi i stalno prisuće
Samo me zagrlj, sad kada znaš da si prvi,
useli se u moje srce, i budi sam kod kuće!*

PERO BOŽJIH KRILA

*Nenadani val nepredvidive mašte,
vrckanje zanosa i bujanje želje,
Sili dopušta da zauzme nutrinu,
da obraze učini od duše bjelje.*

*Negdje na dnu sebe klečim pred Bogom
i molitvom tražim pomoć, objašnjenje,
zašto kud god pođem stižem na raskrižja
i zašto baš u svemu tražim rješenje.*

*Nasmiješi se blago, kakav On i jest,
i rekne mi tiho: "Svaka bogomolja
zna da postoji da bi stvarala za me,
a kako će stvarati... slobodna joj volja".*

*Ja bih se radije uspela nad svijest,
raširila bih maštu i pustila se,
pa neka me struje diljem snova nose,
gdje dušu pjesnika nježna krila krase.*

*Vidiš da ništa ne ovisi o meni,
ni gdje ću biti ni gdje sam dosad bila.
Konoplju pripremam, al vreteno je tvoje...
Ja sam sumnjičavo pero tvojih krila.*

*Ne daš mi da lijeno visim i uživam,
hoćeš da svom snagom poduprem tvoj let.
Kažeš da je cvjetnjak ugodan za oko
kada blaga ruka takne svaki cvijet.*

*Ne smije stvoreno prozivati Tvorca
ni kad ga zloslutna misao prožima,
jer i kad nema odgovora naslućuje
da i najmanje perce svrhu ima.*

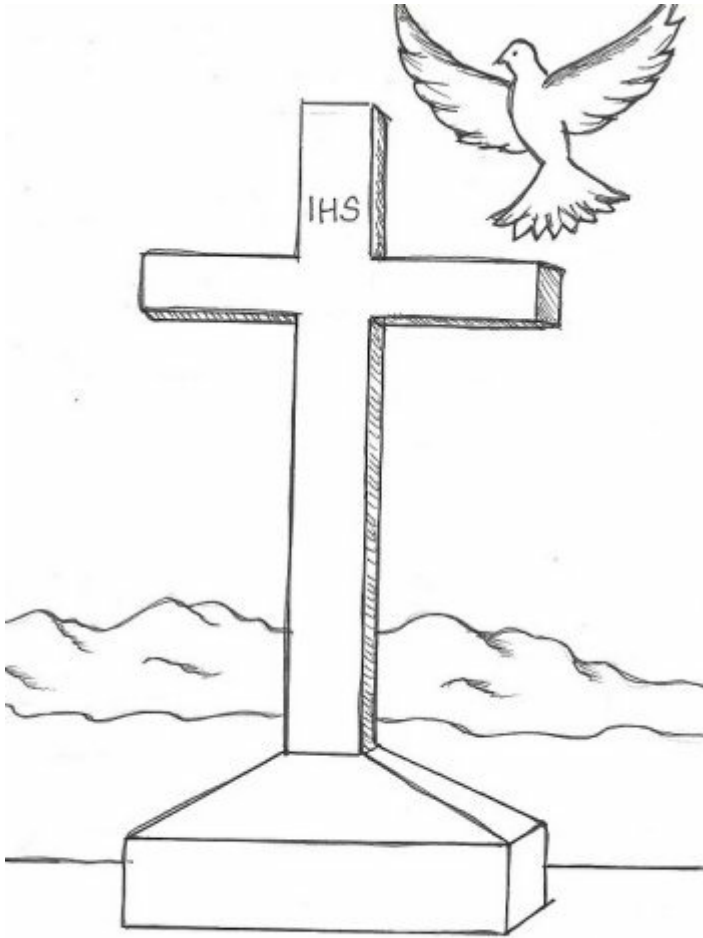
*Sve je tako jednostavno i srcu milo
ako bespogovorno tvoj naum prihvatim.
Ti nisi kriv za olovne dvojbe
i što se radije o tvom krilu klatim.*

*Kad bi Riječ tvoja u srce unišla
i otud se razlila bićem cijelim,
ti bi mi šapnuo iz središta mene
da od mene ipak bolje znaš što želim.*

*Ova mrcina što rađa razmišljanja,
koja sitnim perom vitla amo-tamo,
naslađuje se kad ga skroz otkine
i poda ga oluji, da se bori samo.*

*Spokojem se čvrsto držim za krilo,
i pjevam za tebe, a ne za ljude,
a kada mi misli bauljaju raskrižjem,
nasmiješim se i rekнем:
Neka volja Tvoja bude.*

DUĆAN STVARNOSTI

*Tvoj čudesan svijet meni nije pojmljiv,
al kroz mene dišeš dok prorokujem, slutim
da stvarnost uneredi tko je vazda čudljiv,
tko se razuma odriče na putu za Rim.*

*Živiš iznad mene i tu, gdje pripadam.
Božanskim strpljenjem slušaš sve što imam reći.
Smješkaš se kad velim da se više ne nadam
već odlučno i sa znanjem život puštam teći.*

*Sve želje Ti šaljem sa stamenom vjerom
da Tvoje je moje i da u Tvome Dućanu
stvarnost izabirem mišlju, riječju i perom,
da bez sumnje posjedujem stvar davno sanjanu.*

*Što je Tvoje, to je i moje. Naslijedila sam
sposobnost da oblikujem život,
ali tek kad šuknuti ego nadglasam
i kada umirim preplašeni plot.*

*Pusta cesta vodi do Nebeskog dvora,
zato trnje bacam sa strane i pozadi.
Samo prema naprijed hodati se mora
i pustiti da sanja s javom se uskladi.*

*Mudar putnik ište da ga sudba slijedi,
bez obzira na izbore, kukavne il smjele,
jer kodeks ega duši ništa ne vrijedi.
Kad je sudba pratitelj, nema podjele.*

*Blago pogledavam cestu koja se proteže
od sanjivog srca do svega što postoji,
jer, sve dok sama pletem misaone mreže,
sudba odzada moje korake broji.*

MOĆ TEPANJA

*Ti mi tepaš, pjesmo, i kada te pljujem
i kada te mrzim od svega najviše.
Šapućeš, a ja se pravim da ne čujem
riječi što se širom krvotoka sliše.*

*Ti me dražiš, pjesmo, i život siješ
na mrtva polja koja te neće.
Prokletnice, kako lukavo umiješ
jalovinu zatrpati krhkom slutnjom sreće!*

*Ustrajno se nudiš, ko da sunca ima
u noći koja me uze pri rođenju;
ko da išta cvjeta gdje stoluje zima
i gdje bitak rado predah otuđenju.*

*Ne, ja te neću! O, kako me boliš!
O, kako sam mučna kad u krvi grebe
nalet nadahnuća, kojim me privoliš
da te za tihooće izbacim iz sebe!*

*Svom dušom te mrzim, hirovita silo!
Odvratni porivu, uzmi srcu sjeme!
Zar ne čutiš da se htijenje iscrpilo,
da duž bitka kruži mentalno nevrjeme.*

*A ti ipak rasteš. Zavodnice, strvi!
Zar prkosiš odluci i čvrstome stavu?!
Dok te grlom gušim, stih nastaje prvi
i već se ko bršljan protežeš kroz glavu.*

*Ti me mučiš, pjesmo, i kada te pljujem
i kada prostačim, jer bitak se cijepa;
i dok strašne kletve u tvom smjeru bljujem,
uviđam da si narasla... i da si lijepa.*

DESNA RUKA

*Lijevu ruku zemlja vuče, desna je kod Boga.
Leptirasti osjet kaže da je desna važna,
jer kada svijet usne, kad nema nikoga,
nebo sipa upute i uvjerenja snažna.*

*Ako se netko tad pjesmama nasmije,
i mene veseli što su na tren sretni.
Kad im prosta sprdnja beznađe prikrije.
žalim što u duši plačljivi su i sjetni.*

*Lijevo rame podmećem, nek na njemu cvile,
nek izliju teške frustracije i brige,
Desnu ruku ne dam! Nju su noći vodile
pred prazne stranice nove knjige.*

*Ne činim ništa. Samo zapisujem diktat,
koji će razveseliti one nemoćnije...
A ne znaju da i njima otkucava sat,
da na koncu ridat će tko se danas smije.*

*Jednom sam pogledom pratila ruku
i našla se pred Njime, Oči u oči.
Na trenutak uplovih u nebesku luku...
Vidjela sam kamo ću pri izdahu doći.*

*Ne plazite preda mnom kao kišne gliste,
da vas ne bi zgazila moja tromo noga.
Svačiji ste. Ničiji ste. Važni ste... i niste.
Lijevu ruku zemlja vuče, ali desna je kod Boga!*

ZID ŽELJA

*Je li istina da preda mnom krivi je put
i da s njega ne vidim cilj, ni tračak veselja?
Dvojbe ugurah pod kapu, drhtaj pod kaput
i korak me doveo pred visoki zid želja.*

*Bih li ikada uspjela pomaknuti taj zid,
cviljenjem, prošnjom, galamom i plačem?
Ili bih lakše između cigli iščeprkala uvid
zašto bitne događaje radije preskačem.*

*Dogegam li se slučajno u slijepu ulicu,
znadem unaprijed da kroz zid neću proći.
Ili mazohistički stihom bičujem sanjalicu
i prisiljavam ju da pred zidom se ukoči.*

*Možda zurenje u zid ničemu ne doprinosi,
jer kapa već s glave spada i bride mi uši.
Rupa između dvije cigle sumnjama prkosi,
jer već ćutim da smanjuju se nemiri u duši.*

*Mnogi kruti znatiželjnici pogledavaju masiv
i pitaju se zašto pred njime ukopana stojim.
Buljooki pogled usmjere na zid, prašnjav i siv,
i ne shvaćaju zašto u stvarnosti ne postojim.*

*Posprdno se odmaknu ne utaživši znatiželju,
i izbeumljeno potrče prema svojim zidovima,
za koje ja ne hajem jer ne ispunjavaju želju
da se priznanje stvarnosti dodijeli i snovima.*

*Zurim. Promišljam. Odvagujem. Ma znam
da mi kapa glavu čuva, a kaput grije kosti,
ali tek pred zidom želja napokon spoznam
da su snovi najživlji dijelovi stvarnosti.*

GANGLOT

*Bezglasno ulazim u trenutke slobode,
sada kada spokoj tiho pirka u grudima.
Čekam da se primaknete trenu ugone,
da izronite iz duboke znatiželje u očima.*

*Povest ću vas kroz čarne pustopoljine
i brjegove išaranih i izgužvanih papira.
Približit ću vam tajanstvene daljine
i opiti vas duhovnim pričama svemira.*

*Pokazat ću vam tijekom životne rječice,
u kojemu sam i sama počesto tekla.
Do Ganglota vodit će nas stiha krijesnice,
na koje sam se nerijetko dobrano opekla.*

*Plivat ćemo kroz uzavrelu rijeku krvi
i vidjet ćete tople zidine Ganglota,
mjesto, u kojemu se izvanjski svijet mrvi,
i u kojem ima pregršt duhovnih vrednota.*

*U tvrđavi srca, pokraj žuboreće rijeke,
slobodna od zvuka, junaka i trudnika,
u njedra nježno spuštam korice meke
i proživljavam živote zaboravljenih pjesnika.*

*Dvije trpeće dušice u Ganglot ugmižu,
jer uz (ljudsku slavu) gonjala ih je i osama.
Njihove nostalgije plamom srce ližu,
a tihani dvor obavija njihova tama.*

*A jaka sam, ah, jaka – ah, i previše jaka!
U sebi nosim odlučnost i snagu za dvoje.
Ali ova dva cmizdrava genija i ludaka,
moju šaroliku zbilju svojim tugama boje.*

*A sve je počelo nekih davnih dana,
kada u polusnu čitah potanju knjigu
jednoga sanjara, boema i bonvivana.
Ali tada još ne ponesoh i njegovu brigu.*

*Taman kada sam zaklopila snene oči,
kada nestale su tlapnje uvrnutog lika,
vatra u grudima planu, srce poskoči,
a u glavi hućao je zov mrtvoga pjesnika.*

*Blijeda, uplašena, potpuno razbuđena,
tiho sam se stubama spustila kat niže.
I tamo, strahom i nevjericom zasvođena,
vidjeh kako pjesnik iz groba se diže.*

*Nisam ga zbiljski vidjela, ispred sebe,
ali kada sanjalica i dušine oči otvori,
zaprepasti se: Pjesnik u grobu zebe!?
I dopušta mu da se probudi i progovori.*

*Nisam tada baš nikako mogla znati,
da postat ću poprište misaonih sukoba.
Ni u snovima nisam mogla ni sanjati
da i sama pisat ću pisamca iz groba.*

*A sve je počelo ne baš tako davnih dana,
kada (pred počinak) čitala sam knjigu
jednog bezglavog skitnice i bonvivana.
I, gle, nenadano pokupih i njegovu brigu!*

*Taman kada sklopila sam pospane oči,
kada su nestajale sve tlapnje toga lika,
vatra u grudima planu, srce poskoči,
i zasuzih zbog jecaja živoga pjesnika.*

*Blijeda, uznemirena, potpuno razbuđena,
kradomice spustih se još kat niže.
A tamo, između stihova i noćnih sjena,
vidjeh da se poklopac i s mog groba diže.*

*Rekoh došljaku da ne brine, jer samo spava
ova prosjačka duša, u grobu od riječi.
I ako vjeđe mi digne, ja bit ću njegova java,
i u grudi živoga pjesnika ću prijeći.*

*Realno je kada srce bezrazložno ludi,
zbog ogromnih briga, rijetkih i malih?
A začudno je dopustiti duši da ju uzbuđi
živoga pjesnika netom isplakani stih?*

*Eto, putovaste mojim magičnim svijetom,
a kao uspomenu ponijet ćete čuđenje.
Suočeni sa zbiljskim i sanjivim prepletom,
koji u vas izazvat će osudu, ili tek buđenje.*

*Ali, jaka sam, ah, jaka – ah, i previše jaka.
Samosvojnosti i snage imam za dvoje.
Ali, osim glave, ruku, nogu i stomaka,
imam i Ganglot, u kojemu srodne duše poje.*

*Pođite sada, možda je sve bilo lažno,
ali neka vam život u hodu ne dremlje,
jer postoji nešto čarobno i snažno
u razgovorima između neba i zemlje.*

VOLI TE TVOJ ANĐELAK

*Grozno je pisati u času kada me boli
sjećanje na tebe, mama, i na osmijeh tvoj.
Na ranu si dodajem punu šaku soli,
kad na kalendaru gledam uvijek isti broj.*

*Kada si otišla iz sobice na katu,
s osmijehom na licu, majčice mila,
stale su mutne kazaljke na satu,
a tugom sam vrijeme sama zaledila.*

*U žutoj sobici tvoj glas još čujem,
kako šapćeš i kako se potiho moliš,
i tražiš da ti nove cipele obujem,
jer moraš poći Onomu kojega voliš.*

*Sklapala si ruke, spuštala ih na grudi,
preklinjala Ga da te sa sobom povede.
A ja sam cvilila: Još sa mnom budi.
Tko će me utješiti kada pljusnu uvrede?*

*Vrijeme sam zaustavila, ali tebe nisam mogla.
Kad si pogled usmjerila negdje u visinu,
spojila si dlanove i još si samo reći smogla:
Ja idem k svome Ocu i Njegovu Sinu.*

*Ne znam što si vidjela, jer meni bje skriva
svjetlost, koja ti je blijedo lice obasjala.
Odgovora nemam kad me netko pita
tko bijaše iznad nas, jesam li doznala.*

*Majčice jedina, što se u sobici dogodilo?
Je li netko od svetaca došao po tebe?
Je li tvoje dobro srce od Boga izmolilo
da ti pruži ruku i uzme te kod sebe?*

*Uvijek si mi govorila da sam tvoj anđelak,
koji bol sam boluje i nikada ne diže glas,
a ja sam se branila da je život s tobom lak,
i da svojim postojanjem i ti si usrećila nas.*

*Tvoj šeširić, s ljuljačke, bacila sam odmah,
ali zadnja cigareta još na stolu leži.
Kad ugledam prazan stolac, zaboli i uzdah;
osmijesi, zagrljaji i poljupci još su tako svježi.*

*Porodično stablo pored stolca visi,
a na slici piše: Svi smo mi od vas potekli.
Okolo tebe obitelj, dok u središtu ti si.
Sve čime se ponosimo, od tebe smo stekli.*

*Sjećanja je puno, stalno nadolaze...
pletivo, krštenja, rođendani i pošalice.
I mada tvoje oči s neba na nas paze,
fališ mi, mama, fali mi tvoje nasmiješeno lice.*

TRAČAK VAŽNOSTI

*Ne trebaš ti lijekove, žestice ni opijume,
tebi tek nedostaju šake na ramenu,
huk obožavatelja, slike za albume,
i tračak važnosti u prošlome vremenu.*

*Ponosan si kad se sjetiš gdje si sinoć bio...
malo niže ispod zvijezda, a svi drugi dolje.
Nakon što si u samici slavu prenoćio,
već čupaš iz sebe djelo koje mora biti bolje.*

*Prekapaš po mašti, tresesh se, uzdišeš,
hoćeš da se opet čuje sjetne duše poj.
Crtkaš po papiru, na stolcu se njišeš,
a s lica kapaju ti čas suze, čas znoj.*

*Trud se ipak isplatio, al po koju cijenu?
Nema u životu veće nesreće i tuge
do one kada častiš dušu iscrpljenu,
a mučio si je da bi zadovoljio druge.*

*Ne trebaš ti opijume, žestice, lijekove,
ni da me u lisnici nosiš kao uspomenu.
Kad stegne samoća, još imat ćeš snove...
i tračak mene u budućem vremenu.*

ISKONSKI SRETNICI

*Kada jutrom kapke s lakoćom podigneš,
radost te uzdiže... pa te začas spusti,
jer dok se razbuđuješ i s postelje sklizneš,
tihi glas ti sjećanjem moje ime izusti.*

*A nije ime ono što te zorom muči,
ni vid zadovoljstvo pružio ti ne bi.
Kad samoća naglo usred srca se sruči,
moju dušu tražiš, privlačiš ju k sebi.*

*Dva oblačka koja putuju nebesima,
u koja sav narod znatiželjno gleda,
njih sam Bog uskladi i naštima
da ne budu robovi poraza i pobjeda.*

*Kako je to neobično, a u isti mah opojno...
Dajemo se, primamo, a potpuni smo stranci!
Kada se povlačimo u naše zdanje dvojno,
slobodom nas mame nepostojeći lanci.*

*Okovani srećom, k većoj sreći streme
dobrodušni, nevini, tihi ljubavnici.
Ne prihvaćaju pravila koja donosi pleme,
jer shvaćaju da su iskonski sretnici.*

MIRIS BOGA

*U srcu noći, kada bol me ruši,
kad tuga me slama, samoća me guši,
kad društvo mi pravi zguarena sjena,
ja padam, padam, padam na koljena.*

*I sklapam ruke, mada ne znam gdje si,
ali vjerujem da ti si Život, vjerujem da ti Jesi;
vjerujem da duga nebeski je most
kojim putuje molitva, a vraća se milost.*

*U srcu noći kad tvoj milosni prah
odagna ljutnju, sjenu i strah,
spokojno, Bože, utonem u sebe,
gdje u duši osjećam blagi miris Tebe.*

*I ako Te ne čujem, i ne vidimTi lice,
Pjevam Ti, Bože, pjesme zahvalnice,
jer ako i sutra suza tuge krene,
milost Tvoje ruke utješit će mene.*

KOCKICE STVARNOSTI

ROKOV OSMIJEH

*Dan. Naizgled običniji od svih prethodnih.
I naslonjač, na kojega sam se prebacila sa stolca
koji se klima. I škripi. Iritira.
U ustima zadnji zalogaj kolača sa sirom.
Na stoliću šalica mlijeka s medom.
Sve je tako obično! Vodnjikavi,
kiselkasti okusi življenja.
A onda pod beživotnim, otežalim kopcima,
zasjale su usne, blago razvučene.
U um su mi (tek tako) ubačene riječi. Rokov osmijeh.
Koliko je godina prošlo otkako te nisam vidjela?
Četiri tupaste godine.
Pitam se otkud je osmijeh došao
i što mi u ovom trenutku poručuje?
Da, sjetila sam se. Godišnjice.
Tek sada sam se sjetila.
Znam da se ne ljutiš.
Datum nije važan. Što ikomu vrijeme znači?
Trenuci nas održavaju. I trpe.
Sjećáš se, u jednom očajnom trenu
pogledala sam u vis i kroz zube istisnula:
Roko, gdje si? Možda uopće nisam usta otvorila...pa
ipak, osjećala sam da me čuješ.
Toga sam dana u knjižnici uzela knjigu
Kod kuće s Bogom.
Vjerojatno sam te dobrano nasmijala
kada sam otvorila knjigu i sa zaprepaštenjem
čitala prve retke.
Ti znaš što u njoj piše.
O, kako sam se trudila stišati misli
koje su htjele znati je li u pitanju slučajnost.*

*Hvatala me jeza, a razumom se širilo upozorenje:
Ne razmišljaj! To niša ne znači! Puka slučajnost!
Ili??? Što ako sam čitajući prvo poglavlje
dobila odgovor?
Srce je kričalo da slučajnosti ne postoje,
no morala sam zadovoljiti razum.
Ali nešama jednostavno zna...
Znam gdje si sve ove godine!
Smiješim se gledajući u nebo.
Sjećaš se kada sam uzela fotoaparatus u ruke?
Tko ne bi zauvijek zadržao nasmiješeni oblak.
Tako mi komuniciramo, zar ne?
Pa kada sam slikala nebo koje su paralele munje?
Tko bi posred slike stavio veliko, žuto srce,
ako ne ti?
Ti, mudrijaš s osamnaest godina.
Skoro.
Tamo... teku li godine?
Spuštaš li i sada malčice rame
i zabacuješ li lagano glavu udesno,
dok lijevu ruku dižeš u zrak
kako bi mahnuo svojim prijateljima,
nebeskim anđelčićima?
Uglavnom vjerujem da je sve bistro, prozirno,
i da mi jasnoća pruža mir.
Ako je tako, čemu tolika pitanja?*

*Dan. Naizgled običniji od svih prethodnih.
I naslonjač, na kojega sam se prebacila sa stolca
koji se klima. I škripi. I iritira.
U ustima zadnji zalogaj kolača sa sirom.
Na stolčiću šalica mlijeka s medom.
Sve je tako obično!*

NETKO

*Tko može dokučiti sponu između spokoja i nemira,
živosti i mrtvila, snage i slabosti,
tuge i euforije, pobjede i poraza?*

Znam da veza postoji. Za sposobne.

*Izmorena traganjem, iscrpljena mislima,
malodušna pri spajanju naizgled nespojivoga,
odustajem od zamornih, nerodnih pokušaja.
Bezizgledna, dopuštam da se minijturni kavez
trpljenja beživotno klati, zakvačen za nokat
Nevidljivoga.*

Posustajem. Neizbježno postajem malenkost.

Sjedim u sebi i tješim se tlapnjom

*kako mi nemoć godi, ako nisam odgovorna za djela
kojima ne upravljam.*

Zavaljujem se u vlastitu ispraznost.

I labilnu sigurnost.

*Okrunjujem se izrazom samodopadnosti,
zaogrćem se zvjezdicama iz kućne radinosti
i opasujem se grančicama laurusa.*

Laskanjem utvrđujem to što jesam.

Dok ne uvidim da to uopće nisam.

Jer, do središta nezaslužene taštine

dopire tihi, gotovo nečujan glas,

koji zastrašujuće uvjerljivo govori: "Nitko si."

Naglo i bolno s poda podižem glavu,

slabošću otresam zvjezdastu prašinu

*i uzdrmanim gledištima buljim u dno kaveza,
škiljavim i krmeljavim pogledom tražeći uljeza*

koji se usudio poljuljati stav slavodobitnika.

Sukobljavam se s tvrdoćom unutar sebe.

*Strah. Prepoznajem ga.
Ali tko se oglasio s druge strane mene?
Tko neovlašteno glasom drma
prilagodljive maske,
raskrinkava postojanje, posramljuje bitak
i otkriva bezvrijednost?
Strah.
Čime da se borim?
Koga i čega da se ne bojim?
Je li Nebo i dalje u visinama
ili se namjerilo na zagušljivi kavez
da dokrajči... koga?
Ako sam Nitko,
čemu služe po život opasni promišljaji?
Može li Nikoga (zbog misli) sve boljeti?
"Dođi. Slijedi me."
Neću! (Ne dolazi u obzir.)
Tko si uopće ti?!
I zašto mi, pobogu, raspršuješ privid!?
Uostalom, kako da se pokrenem
i riješim se patetike, anksioznosti i beznađa?
Da sam znala kako,
ne bih bila Nitko.
"Dođi. Ustani. Uklonit ću strahozidove nutrine."
Oh, Bože,
želim iscuriti kroz krvave rešetke
i odmoriti se u podnožju, na tvojoj bosoj nozi.
Usprkos maleru, u središtu ništavne svijesti
osjećam pomake... sjeme izbora, zrnce nade.*

*Tako malih potencijala, a tako dragocjeni!
Puzim.
Trpim sukob straha i ljubavi, posrnuća i nade.
Moram se obračunati s klipanom
koji besramno pokušava umanjiti moć nemoći!
Ej, gdje si?
Iskaži se sada!
Pomogni mi da živim!
Trebam ljubav!
I hrabrost trebam!
I vjeru, i snagu, samopouzdanje, lucidnost,
energiju i radost, objektivnost,
samopoštovanje... mudrost. Svrhu?
Ah, da – i duhovitost hoću!
"Sve imaš. Dođi."
Ma, tko...?
"Ja sam Ti."*

MOŽEŠ LI VOLJETI MOJE OBLAKE?

Dajem se tebi.

Darežljivost je najniži oblik sebičnosti.

Primiče uho da čuje zahvalu,

a potom širom otvara vrata

da ju svi čuju.

Duša izbačena iz svog prirodnog stanja

zbunjena je i uplašena.

Tlače li me neopravdane sumnje?

Dajem ti se.

Zazor. Oprez. Odstup. Distanca.

Odmak. Izolacija.

Koje grozne riječi!

Televizor. Računalo. Pa opet televizor. (Živ si!)

Penkala. Čekić. Daljinski. Pa opet penkala.

(Sposoban si!)

Strah. Samoća. Domjenak. Pa opet strah.

(Ukalupljen si!)

A na površinu odašilješ suprotne,

neuvjerljive refleksije.

Ta dokle? Voli me.

Ne donosi darove. Voli me.

Ništa drugo ne tražim. Voli me.

Otvori srce. Voli me.

Nemoj se pravdati traženjem svrhe. Voli me.

Eto ti svrhe... Voli me.

Oči lažu da su je suputnici pronašli.

U nasmiješenima je bunar irealnih težnji,

pretrpan obeshrabrujućim porukama uma,

koje se čitaju u tišini,

kada pod povećalom traže više jastvo.

*Prene li ih svjetlucavi trak jutra,
koji se usudi izgizati
kroz milimetarske rupice na rebrenicama,
izlaze na osunčani trijem,
glancaju otvore na bunarima
i pripremaju mentalnu vodilicu.
Svatko nekoga vodi.
I svi bivaju vođeni.
Iluzionisti.
Hoćemo li se voditi?
Jedni drugima zavide
na bijelom, temeljito očišćenom bunaru,
nesvjesni da je sadržaj zamućen.
Zagađen.
Hoćemo li se otkriti?
Nemoj se plašiti šuškanja na površini
ni romorenja u mojoj dubini.
Vjeruj, više je sunca negoli kiše,
no ja želim da vidiš i oblake.
Vrijedim li samo koliko me hvališ,
tada sam doista vrijedna žaljenja.
Hoćeš li me voljeti?
Mada se dajem tebi,
ali pripadam sebi?
Oprosti mi ako te vrijeđa
što moj život ne ovisi o tvome.
Možeš li preboljeti moju jakost?
Voli me.*

ŽIVOT

*Moj život je predivan, lagan kao listak
koji je slučajno sletio u plavu kapuljaču.
Život je sladak, poput crvenih makova
koji razdragano, ponad visoke trave,
pozdravljaju me.
Život je uzbiban, utiha pučine,
ali i poneki val nevolje,
koji će proći.
Piljim u fantastične prizore,
koji teku.
Zadivljeno promatram pomake, mijene prirode...
dočekujem ju snenu, a ispraćam umornu.
Vjetar čarlija kroz prste, golica,
i izaziva smijeh.
Kiša sipi po tenisicama i, kroz rupice,
ljubi mi prste.
Sunce se odmara na mome licu,
a obrazi rumene.
Zaljubljena sam u... život.
Voljela sam ga, dok na njega nisi stavio
težak ranac tjeskobe
i samoće.
Volim život. Zorom mu mahnem
i poljubim mu dan,
bez obzira na vremenske uvjete.
Uvečer legnemo na mekane jastuke
i zajedno putujemo, istražujemo, stvaramo...
Pa se gromoglasno smijemo. Zaljubljeni.
Ovaj život je dragocjen,
što god ti o njemu mislio.*

*Svako iskustvo
vrijedno je nove borice ponosa.
(Mnogi su zaspali
glatkoga lica.)
Svako mjesto gdje je bila vlas,
vrijedno je poštovanja.
(Mnogi su zaspali
sa šiškama na čelu.)
Cijenim život. U sebi
i izvan sebe.
Jedina teškoća savršenog žića,
tvoja je bol.
Svi na sebi nose naprtnjače muka.
Tko veće, tko manje.
Ja nosim tvoj
ranac beznađa.
I sve manje vidim život.*

MOJE IME JE PRAŠINA

*Mora da negdje u meni postoje
slabosti koje si ni u najtišim trenucima
nisam imala hrabrosti priznati,
objašnjenja za neobične odluke
i čudnovate postupke.
Zagolicala sam ti maštu, tko zna zašto,
pa želiš otkriti što se izvan snova događa.
Pridružujem ti se u potrazi.
Zašto se suprotstavljam struji života?
Ja to uopće ne činim.
Dok vjetar silovito puše,
dok se sjene povijaju na jednu stranu,
ja mirno stojim.
Vjetar mi ne dopušta da koraknem,
ali u mjestu uspravno i čvrsto stojim.
Upita li me vjetar znam li tko sam,
sjetim se imena koje su mi dali.
Za tebe sam ime i prezime;
i pokoji tvoj olako donesen zaključak.
Ili laž kojom predstavljam sebe.
Vrline i mane mojega imena.
Htjela bih te razveseliti i reći ti da si u pravu
kada kažeš da me poznaješ.
No, kada nađem sebe, u ogledalu je neznanka.
O njoj možeš govoriti što god hoćeš.
Nije nas briga.
Prisiljene smo na suživot,
na ovo prekrasno putovanje,
pa se svako jutro iznova prilagođavamo
i pokušavamo živjeti usklađeno.*

*Ona zna.
Da bi voljela sebe, mora voljeti mene.
Kada me prepozna, ona se daje svijetu,
bezuvjetno.
Ne preispituje naš odnos.
I nikome se ne opravdava.
Pred tvojom znatiželjom ona šuti.
A ti mangupskim kimanjem glave
daješ joj do znanja
da si je konačno razotkrio.
Siguran si da je strašno uplašena,
da se boji svega što se kreće i što diše.
Da, u pravu si.
Ali, prebrzo je prihvatila tvoje uvjerenje?
Sumnjaš da se ne opire
jer bezimena ne zna za strah?
Da, u pravu si.
Što god rekao o njoj, dobro procjenjuješ.
Misliš li da je tvoje mišljenje važno?
Zamisli šake Aleksandra Velikog,
koje vire iz lijesa.
Umire ko prosjak. I proklinje važnost.
Ime, vrijeme i osvojeno, prašina je.
Pred prijelazom posprdno se osmjehuje.
Eh, da je prije znao!
Misliš li da je u ovoj opijajućoj tišini,
gdje nema ničega osim istinske ljubavi,
misliš li da je ime važno?
Što god mislio, u pravu si.*

JEDRA MOJEGA PRAGA

*Priklonila bih se kukavičkoj strani svijeta,
ali nedostaje mi hrabrost.
Ukorijenjena na pragu života,
sred svoga gorkog mora, zapjenjena,
surfam vlastitim promišljanjima
tražeći svjetioničara tankih brčića i rijetke bradice,
koji će mi iskreno reći
kojim se putem stiže u život.
Desetljeća potrage, i težnje,
bez oslanjanja na kompas
i bez uplovljavanja
u možebitno riskantne zagrljaje nepoznatih luka,
u konačnici iscrpe
nekoć nadobudnu kopačicu mira.
Suludo je neprestano analiziranje.
Vječiti skepticizam nerazuman je.
Zamorno je odavanje počasti
dominantnom egu, koji (tko zna iz kojega razloga)
panikom učvršćuje morbidno uvjerenje
kako je mnogolika i mnogooblična materija (nažalost)
prozirna
i kako zbog dara pronicljivosti
i dalje oceanima moram plutati sama
te u prošle i buduće godine
ucijepiti razočaranja.
Zamorno je hraniti iritantni, proždrljivi ego.
Svadljivac neprobavljivo pljučka
u moj zapjenjeni krvotok. I truže me.
I ždere. (A uvijek djeluje neuhranjeno.)
No, stojim uspravno. Muški.*

*Na pragu. Sama.
I tražim svjetioničara koji će mi iskreno reći
kojim se putem ide kroz život.
Murphy, Vitale, Goodman, Byrne, Peale...
zar ih nagađanja zadovoljavaju?
("Ah, niko, niko ništa ne zna.
Krhko je znanje!")
A svjetioničar me spašava metaforama!!!
Zar je samo za me nevidljiv, nedodirljiv, dalek?
Prag se ljulja.
Prag me ljulja.
Malovjernu.
Ipak, ne osvrćem se. Ne pratim sjećanja.
Nemam volje za vraćanja.
I to je dobar znak.
Kuda ću? Kroz odškrinuta vrata?
Zar neće potonuti tko od pogrešaka ništa
naučio nije?
Ah, ta sumnjičava jedra mogega života!
Čamim na pragu.
Ni naprijed ni natrag.
Ne osjećam ništa
osim mravaca u prstima desne ruke.
Zagnjuren u varljivost dubokoumnih intimnih
rašćlanjivanja,
pokušavam se othrvati želji da provirim iz sebe
i saznam da li se za vjeđama život kreće.
Prag se užario. A vrata prijeteći škripe.
Da ih otvorim, za to sam preumorna;
a prejaka sam
da si ih sama zalupim u nos.*

*Možda je ipak najveća hrabrost
svoj bitak zarobiti razmišljanjima,
strpati ga u samicu širine praga,
a nikada, baš nikada ne odustati od nade
da će me jednoga dana
obasjati lice svjetioničara
koji će mi iskreno reći
jesam li blizu puta
koji vodi u život.*

IGRA

*Netko se igra s nama.
Netko povlači poteze,
a ruka je nevidljiva.
Ne vidimo svrhu igre.
Ako iz sebe želim izbaciti tuđi plač,
a ne mogu, tada u pitanju nije slabost,
već netko drugi određuje pravila igre
i vrijeme za nove poteze.
Svoju bol primiš, preboliš i zaboraviš.
Prolazna je. Ako si mudar.
A ja jesam. Mudra.
(Ah, hvalite me, misli moje.)
Ali što kada ti tuđa bol mira ne da?
Ako mi se poput grozne zaraze širi tijelom
i iznutra bode oči,
je li tvoja bol postala moja?
Kako u sebi izliječiti tuđu boleštinu?
Oboliš li i ti katkada
od rijetkih boljki mogega žića?
Ne slutim. Znam da boluješ.
Kakvu poruku primamo
od jedinoga Igrača?
Da smo tek mizerna drvca
na ploči života.
Kada bih se usudila,
telepatski bih prosvjedovala
zato što me boliš.
Ti bi učinio isto,
kada ne bismo bili tek obični pijuni.*

*Ili kralj i kraljica?
Odrvenjeni na rasklimanoj ploči
na koju nas je Igrač spustio.
Da, ništa se ne događa bez razloga.
Tu smo. S razlogom.
Nama nepoznatim.
Je li Igrač svjestan da smo (ipak)
od krvi i mesa
i da zdravorazumski nismo htjeli biti
nepomični, nijemi pijuni, ni plemići.
(Zdravorazumski? Riječ podobna za analizu.)
Hoće li nas Igrač na kraju igre
gurnuti s ploče? Tko zna gdje ćemo pasti.
I čiju ćemo glavu razbiti.
Ili će nas složiti u blindirane kutije,
jedno pored drugoga,
za vječnost.
A kada bih zamolila igrača da me izbac
iz igre
u kojoj nema pobjednika?
Osim ako smo Jedno.
Igrač u nama, mi u Njemu.
Ti u meni,
ja u tebi.
Razlog i smisao
životne igre.*

ZAŠTO DANAS GROBLJA GORE?

*Prekriveni najljepšim tkaninama,
uvučeni u najskuplju obuću,
sakriveni iza podbuhlih očiju,
radoznali pod naštimanim pogledima,
ponosni na najbogatiji cvjetni aranžman,
zadovoljni zbog količine loptica u vazama,
zaintrigirani i razigrane mašte
(jer nepoznatog su porijekla)...
danas se prisjećamo.*

Uistinu?

*Za koga i zbog koga groblja plamte?
U čudnovato predvečerje šunjaju se sjene,
okupljaju se oko crvenog, užarenog saga,
i šute. Poput duhova.*

*Zaneseni tišinom, zaokupljeni mirom,
zaboravljaju zašto su rasvijetlili groblje.*

*U zacakljenim očima
palucaju plamičci sa svijeća.*

Mir. Samo mir. Neobjašnjivi mir.

*Svi združeni s dušama svojih najmilijih,
okupljeni za stolom mjeseca studenoga,
komuniciraju kroz tišinu
i zadržavaju trenutak bliskosti.*

*Sred groblja, zaneseni,
zamišljaju da u kaminu pucketaju drva.*

*Nema zaostataka jučerašnjeg ridanja
ni bojazni od sutrašnjega plača;
nema živih i rastućih sjećanja
ni straha od življenja u napuštenosti.*

*Samo mir. Samo mir, mir, mir...
i osjećaj prisutnosti.
A osjećaj ne vara.*

TOHU I BOHU

*Ne mogu bez neba,
bez zvijezda i mjeseca;
ne ćutim da živim ako nema oblaka
iz kojih kiša pada
u tijelu.
Katkada plamte
u glavi.
Rominjanje uspavljuje,
plamen prosvjetljuje.
Tužnih li noći bez mjesečine
koja se baca s plafona
da obujmi srce.
U nekim sitnim satima,
koji nemaju broj,
nenamjerno privlačim mjesečinu.
Protivno svojoj volji,
susrećem se s vlastitim širim dijelom sebe,
koje ruci svemira ne popušta stisak.
Ponekad me prestravi nalet skepticizma.
Sumnjam kako umišljam da sam dijete Moći.
S druge strane, umišljaj je utješniji
od mogućnosti da sam djelić holograma.
Vjerujem da se širi dio mene nepopustljivo
drži za ruku svemira,
čak i kada zatrovanom mišlju zamastim ruku
i skliznem u ovo trošno, samotno tijelo;
u stravičan trenutak*

*u kojem se panično osvrćem po sebi
tražeći tišinu
što toplinom pere moje ruke
i na svome svjetlu ih suši.
Ne mogu bez neba
u glavi,
ne mogu bez ljubavi
prema sebi.
Ne mogu bez zemlje
u tijelu,
Ne mogu bez ljubavi
u srcu.
Kroz tišinu, u tišini,
kroz glazbu, u glazbi,
kroz život, u životu,
kroz svijet, izvan svijeta;
u sljepoći i ravnodušnosti
jedina je potreba ne trebati ništa.
U mojoj je glavi
nebo tišine.
U mome je srcu
tihost zemlje.
Samo tu proslavlja se život.
Dragocjen.
Samo tu pobiru se darovi.
Nezasluženi.
Jer, ne činiš ništa. Samo jesi.
Nisi odgovoran, jer ništa nije tvoje.
Dobio si bez imalo truda.
Zato te ne bičuju zli jezici.*

*Jednostavno, nisam kriva. Morala sam.
Ne mogu bez neba,
iako ne volim riječi.
Note šute.
Zato radije slušam Mozartovu 40-tu simfoniju.
Ali, nebo ju pretvara u operu!
Ubivši riječ, progovaram.
Sutra će riječi, koje nisu moje,
letjeti i golicati maštu raznim nebesima,
vedrim i oblačnim,
svjesnim i nesvjesnim.
Netko će oćutjeti da naslućuje
pokoju suzu. I pitat će se.
Drugi će gonetati jesu li slova
samo igračke razmaženog derišta.
Treći će poželjeti utišati vlastite misli,
i bit će mi zahvalni.
Ne mogu bez neba.
Ne mogu
bez nestvarnog i praznog prostora
u sebi.*

(U prazan šešir ubacuju se novčići.)

SA ZRAČNOGA STOLCA

*U prozračnoj sobi neravnih zidova,
koja nema prozora ni ulazna vrata,
zaljubljeno gledam čarobnu pozornicu,
gdje se na daskama bez potpornja
svemir razigrao.*

*Netko je u dokolici zaključio
da je dobro sve što postoji.*

Slažem se s Višom Silom.

*Premda me gdjekad zaskoči nelagoda
i sumnja u sve i svakoga,
uglavnom sam preplavljena dobrim osjećajima,
pogotovu kada samu sebe nagovorim
da se potajice ugodno smjestim
na stolac od čistoga zraka.*

*I sada, s osmijehom na licu,
promatram postojanje.*

Između planeta nevjerovatno je gibanje.

Promiču tajanstveni likovi, nečujni, nasmiješeni.

Praznina vrvi od života, i strpljenja.

Nema žurbe, cilja, strategije ni spoticanja.

Samo mir. Mir. Mir, i ljubav.

*Prelijepa Knjige života ispravljaju pogreške
iz kojih bezimena s veseljem uče
kako ih ispraviti u budućnosti.*

Griješ tu ne živi.

*Samo spoznaja da samokritičnost ne pridonosi
sveukupnom postojanju.*

*Život se opire kada ga bezrazložno umanjuju
zgusnutu djelići njega samoga.*

*Ali, kada Radosna vijest zaživi u umu,
srce se trgne iz letargije, veselo poskoči
i vijest prosljeđuje Svemiru.
Lijepa i blaga riječ daje sićušan,
a tako dragocjen
doprinosa sveukupnom boljitku.
Pretvara se u bugenviliju Univerzuma,
u jasmin Zemljine atmosfere,
u ružu mog majušnog planeta,
u blaženstvo koje miriše, godi pogledu
i koje možeš oćutjeti i upiti u se.
Lijepa i blaga riječ, koju daješ,
uvijek je u tebi. Nema zagonetki.
Ne činiš ništa, a ipak božanski djeluješ.
Nićega nema... što nije sve.
I sve je ništa.
Ovisno o namjeri i odlučnosti
da stvaraš ili razaraš.
" ... I Riječ bijaše Bog."
Dok promatram pozornicu,
svjesno i oprezno premještam rećenice.
Vatrena kugla i spužvasti oblici
bezućjetno naizmjenice hrane ružu
i umišljene fragmente života pod njom.
Nepovjerljive energije žure i prepliću se,
ne primjećujući svilene putokaze za obnovu
i ne sluteći da o njima ovisi
raspoloženje Prirode.
Kozmos hoće mir. I rast.*

*Usredotočena, mirišljavoj pozornici šaljem mir.
I dobre želje.
Pljuvači neka pljuju, mudraci neka razmisle
je li viđeno, odslušano i dodirnuto
uopće važno.
Prosijano me oslobađa i smješta
u stolac od čistoga zraka.
Slobodna, pretvaram se u prosjaka.
Molim te, dopusti mi da te volim,
iako nisi zadovoljena.
Upravo sam udahnula česticu tvoga izdaha,
za koji govoriš da je pun straha i prigovora.
Ne vjerujem ti, jer ispunjena tobom
osjećam se veličanstveno.
Tama i mrak, toplo i hladno...
sve mi je poznato. A ipak strano i daleko.
Ne traži od mene da vazda svijetlim i grijem.
Tvoje potrebe me gase... a put je dugačak.
Sama nađi svoju iskru i radošću zapali žiće.
Sve što želiš, podaj si.
Ja plamtim za se, ali...
ograde nema jer ništa nije moje.
Dopuštam si da budem voljena
i kada nisam zadovoljna. Ljudima.
Harmonija zlonamjernim divovima
priječi upad u privatne odaje srca,
a pogubne promišljaje usmrćuje
čim se prišuljaju razumu.
Čim zaklopim uši, prolomi se pljesak.
Nesavršeno zna da je savršeno,
jer razdalo je sve što posjeduje.*

*Kada dostigne svoj maksimum,
savršeno je.
Osim ako ne sumnja
da suživot širi nosnice,
a dobra volja propušta
nikada omirisane odnose.
Kako i kamo god putovali,
svakom putovanju dođe kraj.
O nama ovisi koga ćemo se sjećati.*

ČUDNOVATO TE VOLIM

*Misliš da sve znaš. Kažeš da žališ jadničke
koji se ne slažu s tvojim stavovima.
Žive u neznanju?
Prihvaćam tvoja ograničenja. Ti ipak bjesniš.
Razumijem. Pobjeda nezadovoljniku pruža
zadovoljstvo, nakratko,
i fanfare brzo utihnu,
a sve bliža i sve jača je
grmljavina neke nove bezvezne hlepnje.
Nemir. Nemir je uvijek prisutan.
Ni za pljeska ne nestaje.
Tek biva nadglasan
pobjedničkim usklikom. Nakratko.
Budalice moja, da, shvaćam
ozbiljnost situacije,
ta zorno si mi predočio
kako stvari stoje.
Zaboravljaš, svatko vidi
i živi svoju istinu,
samo, ja se ne zamaram pametovanjem,
strategijama i konačnim rezultatima.
Svejedno mi je tko je u pravu.
Ako želiš, da, pametniji si, napredniji,
najbolji.
Pitaš li se ikada je li najbolji i najsretniji?
Kada me pogledaš, odgovor znaš.
Rasterećujem se, danonoćno.
Pod blještavim, noćnim suncem...
smiješim se.*

*U sebi ćutim duboki, božanski mir.
Tako mi se hoće. To je moj izbor.
Moj život. Moja istina.
A ti se hvataš za slamku spasa
neuvjerljivim opravdanjem natjecanja,
nužnošću borbenosti i glupavim zaključcima
da popustljivi ljudi ne zaslužuju povjerenje,
jer boje se kada vjetrovi pušu.
A puhali su i puhat će.
Ne suprotstavljam ti se. Ni u mislima.
Poštujem te i kad tlapiš.
Kada se mrštiš, kada ti blaga sjena
prekrije desnu stranu zabrinuta lica,
najradije bih te nježno zagrlila, i utješila te.
Znaš, volim te, svim srcem.
Ha-ha, smatraš da sam luckasta?
Luđaku je cio svijet lud.
Daj, ne strijeljaj me oštrim pogledom,
ne pokušavaj me uvući u prepirku.
Nećeš uspjeti. Prerasla sam nadmetanja.
Ne možeš dokučiti što se u meni zbiva.
Premudra sam da bih nam dopustila bliskost.
Ja cijenim svoj život.
Prihvaćam, iritantno je
bezuspješno pokušavati
upravljati tuđim mislima i osjećajima.
Ne, ne dam ti miša ni tipkovnicu!*

*Osmislila sam zabavnu igru...
"Izvana privid i gubitak,
iznutra stvarnost i dobitak."
Ha-ha, čudiš se.
Čudaku je cio svijet čudan.
Proučavajući pravila vlastite igre
došla sam do zaključka
da si doista uvijek u pravu.
O, kako me raznježi tvoja hvalisavost
i potreba da u mojim očima budeš David
koji me argumentima pogađa posred čela,
a potom likuje
jer sam pokošena tvojom inteligencijom
i, zadivljena tvojim sposobnostima,
zinula od čuda.
Nema potrebe da upravljaš mnome.
U pravu si.
O, kako si sladak kada si bezvezno uzrujan,
i nemoćan!
O, koliko te volim!
Volim te, volim te, volim te...
ali neću biti tužna ako sutra ne dođeš.*

OMAMA

*U našem se smijehu kriju postidjene misli, prešućene,
gusto natisnute iza prijevorno dobrih raspoloženja.
Otužni dvojac navukao je zastore s naslikanim
usnama.*

*Uzdasi neželjene strasti pomiču zavjese
i hladne usnice razvlače u spasonosni osmijeh.
Čast je pošteđena.*

*Iza očiju mrki stražari opreza
i najmanju iskru uvlače kroz zjenice.
Da bi izbjegli poniženje,
vladari radije trpe nepodnošljivo peckanje.*

*Tko bi preživio još jedno frcanje pobude,
vatru želje na poluotvorenim usnama,
plamen ljubavi koji buktu u grudima.*

*Osvježenje mami, ono je na vrhuncu,
ali strah nikada nije učinio prvi korak.*

*Ukopao se u umišljaju, iza zavjese,
a prodaje dojam nezainteresiranosti.*

Koja lakrdija! Tko ju kupuje?!

Ne, nije opasan tko mi je nevažan.

*Tada na zastoru lelujaju promjenjivi oblici
često bojani i prilagođeni
raznovrsnim snovima.*

Sve same teške laži. Bolno stvarne.

Tako često ponavljane laži.

Vjerujem im. Najzad.

Nitko nije važan.

Ah, zastor se pomiče! (Moram se nasmijati!)

A srce, ono je strašno ozbiljno.

*Ti to nećeš vidjeti jer tvoji čuvari reda
bdiju u utvrdama straha, naoružani zebnjom.
Srde te zlonamjerna ogovaranja
kao da ne znaš da slabost njima popunjava rupe
davno ranjenih, riječju i djelima izbrazdanih duša.
Bjesniš jer ne znaš kakav je tko,
dok ti se predstavljaju onakvima kakvi nisu.
A kakvi smo mi?
Gdje si? Iza zavjese.
Gdje sam ja? S druge strane.
Ni za ljubav nemamo hrabrosti!
Možda je i ne bismo okusili,
ali ovako, nikada nećemo znati.
Smijemo se. Glasno. I odlazimo,
svaki u svoj pakao samoprijekora.
Zavaljena u trošni naslonjač,
pitam se jesi li već razmaknuo zavjese
da bi došao do daha.
Spuštaš li omamljenu glavu na dlan
i piljiš li u nepostojeću točku na zidu,
proklinjući vladavinu i moć straha.
Tko zna, možda smo se bojali ni za što.
Zasigurno, noćas će se grižnja sladiti nama,
a sutra, sutra ćemo korektorom prekriti podočnjake,
navući zavjese stida, probudit ćemo čuvare časti
i, omamljeni, smijati se glupavim dosjetkama.
(Krive misli šalju nas na kriva mjesta
i u kriva stanja.)*

BUBNJEVI

*U redu, primila sam na znanje.
Što moram, to ću i činiti.
Kada bih samo znala kako!
Kažeš da smo svi Jedno?
Otkrij mi tada zašto se osjećam
kao da šećem jezovito tihim muzejom
voštanih figura
i kako da budem Jedno
s prestravljenim bićima
pod junačkim maskama?
Ne mogu, Čovječe, iz karantene
pisati o simbolici ljljana
ili o bibanju najljepšega svjetskog mora.
Nedvojbeno, u meni je kvar.
Zarobilo me nepopravljivo stanje.
Nepromjenjivi stav.
Sugovornika i istomišljenika pronalazim
samo u sebi.
Zbog vlastite zadovoljnosti, povučena sam,
ali veoma, veoma hrabro i odlučno spuštam kapke
i ispunjavam se optimizmom,
kako bih se zaštitila od kakva zabludjela,
strahom natrpana uma.
Ta sam podupire bizarne zidine zamka
u kojemu promišljanjima očajnika štiti
strahovito bolne krhotine srca!
Ne želim gledati u to.
Kroz moje zidine tjeskoba neće prodrijeti!*

*(Osim ako mi galamdžija i "silom pravednik"
iz dubine suznih očiju ne ponudi čistu ljubav.
A uglavnom tako biva. Usta proklinju, oči preklinju.)
No, ne odgovaram na mišlju razvučena usta.
Slutim da se jezik igra kockom.
Nisam sklona riskiranju.
Neće me privući ni darak, opsjena na dlanu.
Dvojim bih li sjaj pripisala
morskoj soli ili kristalnom šećeru.
Izbori iscrpljuju.
Ne vjerujem vlastitim očima.
Ne vjerujem ni ušima!
Psovka je urešen krik unutaršnjeg stradanja,
a slatkorječivost je osmišljeni proizvod
grozničave kalkulacije.
U redu, primila sam na znanje.
Što moram to ću i učiniti.
Jer hoću! Jer želim! Ali, kako?!
Možda ako sklopim oči,
ako utihnem svoj bučni svijet,
ako dopustim da zavlada utiha,
možda me ugodno iznenadi
prijateljsko kuckanje
iz središta voštanih figura.
Bubnjevi života.
Bubnjevi ljubavi.
Bubnjevi svemira.*

ČISTE OČI ČISTO VIDE

*Kako da operem oči
ili da skrenem pogled,
dok slijepom čovjeku
okrećeš leđa
žednomu uskraćuješ
čašu vode,
a gladnoga hraniš
obiljem iz ega.
O, toliko je pustinja
na ovome svijetu,
a sve su tako daleko!
Kako naći kutak
u kojemu će mi biti svejedno
kakav si?
Trebam mjesto
na kojemu ću slobodno,
pročišćena pogleda,
zamišljati i doživjeti
ljubav i dobrotu.
Zasad egocentrici pobjeđuju.
Prividno, jer bore se sa svijetom,
i sa sobom.
Ja se borim
samo sa svojom tugom -
s nemogućnošću da hvalim zlo
i otporom
kad kažu da balega miriše.
Bijem neki čudan boj. Svoj.
Čiste oči čisto vide?*

*Kamo da usmjerim pogled
kada poniziš ili iskoristiš slaboga?
Nećeš se namjeriti na me,
jer jasno ti je da bi izgubio.
Meni nisi važan.
Ali ti dobro znaš
da se teško sastajem sa sobom
kada preda mnom vrijeđaš
i ponižavaš očajne.
U što da gledam
kako bih oči održala čistima?
Ako je sve stvar stava i viđenja,
prihvaćam, griješim.
Želim gledati težnju savršenstvu!
I blagost želim,
da je dajem i da ju primam.
Uostalom, nekoliko dasaka i
(ako bude sreće) čipkasta posteljina,
bit će nam sve znanje i imanje.
Kako ćemo si pri ponovnom susretu
pogledati u oči,
znajući kolike smo boli nanijeli?
Čiste oči čisto vide?
Ili su moje plačne oči odraz nutrine
(a da toga nisam svjesna),
ili i ja moram otresti prašinu s cipela
i potražiti pusto mjesto
gdje pijesak odiše željenim.
I ne mora biti prijeteće
Kamo god pošla,
sebe sa sobom nosiš.*

*U meni su rascvjetana proljeća,
cvrkuti ptica, živost u životu mora
i sedam duginih boja.*

*U meni se izmjenjuju zvukovi;
pjesme anđelaka iz Cenacola,
Solfeggia frequency, Melinde Dumitrescu,
bambusa i flaute.*

U meni je mir.

*U meni je i nemir
zbog tvog cmizdravog ega!
Neću mu podilaziti niti ću ga tješiti,
samo se pitam...*

Čisti čisto vide?

Moje ne!

Oдох se umiti.

Sve je samo stvar viđenja.

ISTINU MI DAJ

*Rastužuju me ova četiri svjetlucava zida,
bodu me čavli u njih zakucani;
četrdeset čavala s kojih me promatraju
tvoje ledene oči.*

Zamrznute strahom.

*Siliš me da gledam u oči mržnje
i da se klanjam liku i djelu,
a dobro znaš da se ne plašim nasilnika.
Samo me ljubav može učiniti slabom;
ljubav kojom ne mogu doprijeti
do malog, strašljivog dječaka
u tebi.*

*Kada bih uspjela u namjeri da te spasim,
Kristovom snagom poljubila bih svih
četrdeset slika...
ali, ja sam slaba.*

*Ja se ne družim sa sebeljubljem.
Kada bi samo znao koliki su me dani zaobišli
i kolike sam noći preskočila
tražeći načina da vratim život
u tvoje ledene oči.*

*Samu sebe raspela sam željom
da te skinem sa slika,
da požrtvovno potražim
i s razumijevanjem izbavim
izgubljeno i uplakano
dijete u tebi.*

Nemoj me siliti da ti se divim.

*Nemoj me tjerati da gledam sjaj,
jer u tvome susjedstvu jedna žena plače,
a njezini gladni sinovi
prljavom kuhinjskom krpom
brišu joj suze.
Potraži zdvojnog dječarca u sebi
i donesi mi istinu.
Između četiri zida boje lavande,
dočekat ću te s osmijehom
dobrodošlice
i potrebom da se poklonim
tvojoj hrabrosti.
Zajedno ćemo potrčati skršenoj udovici
i darivati je zlatnim okvirima za slike.
Ne, nemoj me siliti da gledam
tvoje ledene, nepomične oči.
Želim upoznati istinskog tebe.
Prihvatit ću te, kakav god bio,
i sa sobom ponijeti tvoje maske
i strahove.
Ja to činim s lakoćom,
samo... istinu mi daj.*

ŽIG PROPUSTA

*Kada te već nema u mklome času
da mi se neiskreno osmjehneš
i zarobiš me molećivim pogledom,
vraćam se kroz zatamljena sjećanja
da bih na tren opet sjela pokraj tebe,
zadivljena vlastitom pronicljivošću.
Osjećam, priljubljuješ svoje rame uz moje
i tvoja napetost popušta,
mada i dalje ubrzano dišeš.
Krajičkom oka pratiš moju reakciju.
Nema je.
Suosjećam, ali gradno se varaš ako misliš
da ćeš mnome iscijeliti dušu.
Ne otimaj mi mir.
Sam stišaj mrmorenje uma.
O miru se uči kada sve utihne,
kada svijet zamrzneš. I zaboraviš.
Mala neopreznost i sažalila sam se
nad veselim pogledom i zdvojnomo nutrinom.
Koji nesklad! Koji teret pažljivo biranih krinki!
Kada su me pozvali, pala sam u napast
da zbog nenadanog izbavljenja
vrisnem od sreće.
Slutio si da si raskrinkan.
Prebacio si lijevu ruku u moje krilo,*

*grčevito mi stisnuo prste
i bezglasno vapió da ostanem.
Ne, nisam toliko jaka
da podnosim boli
koje sama nisam proizvela,
i umrežila.
Sebičnost? U svakome je slučaju.
I ovaj tren je njome zagađen.
U njemu mi nedostaje tvoja nemoć...
da bih se osjećala snažnom.
Zato se u trenucima sjete
vraćam po tragove tvojih slabosti.
A možda me kajanje posjeda
na užarenu klupu
ne dopuštajući mi da te zaboravim
sve dok sama sebi ne priznam
da sam bila dozlaboga beščutna
i da sam te pukom prisutnošću -
mogla spasiti.*

JA SAM OTOK

*Što je ljubav koja treba dare
doli glupost, sljepoća i umor.
(Ljubav se opet poigrala mnome.)
Dvije gadne vertikalne udubine,
skupljene između ravnomjerno
počupanih obrva,
protežu se do optužujućeg,
srditog pogleda
usmjerenog zbunjenoj, razdrmanoj nutrini.
Dakako, bunim se,
mada me neshvatljivo tišti.
Razlikujem ljubav koja se siti sobom
od patničke ljubavi koju mori neutaživa glad.
Dugo su me natrpavali pažnjom,
navodili me na ljubav,
a onda me silili da sve povratim.
I uzvratim sluganstvom.
Otada si sama udjeljujem
sitne zalogaje užitaka.
I živim od ljubavi. Prema sebi.
Ljubav nije gospodarica.
Ljubav služi, ali dobrovoljno.
Na putu do takva stava,
spram vlastita bića bijah nemilosrdna.
Namršteni tiranin koji zlostavlja,
kroti (po prirodi) tako divno,
savršeno postojanje.*

*Prisiljavala sam dušu da kleči,
da rida, da zapomaže u samici;
okivala sam ju nepopustljivim strahom,
nametala joj biblijsku budnost, oprez i sumnju,
štiteći je od izvanjskih pogibelji.
Morala sam je zadržati u sebi!
Morala je sebi biti dovoljna!
Slamala sam je pjesmom, diktirala joj afirmacije,
podučavala sam ju, maltretirala, testirala,
i, pri slabosti, vraćala je na početak
sve dok nije uvidjela da je samo u samoći
potpuno slobodna.
Koristila sam se lukavstvom,
mudročću čupavih mislilaca
(koji sami nisu umjeli unijeti
spokoj u svoje živote).
Ustrajnim uvjeravanjem...
slomila sam ju.
Otada me nije zaboljela.
O, kako je slatka uzdignutost svijesti
kad nemam u sebi ništa osim djetinje ljubavi
i kada u drugima vidim izvornu nevinost.
Dijete zna da sve je igra.
Toboganom života spuštam se med ljude;
pomognem kakvom nevoljniku
da se uspravi,
i neopterećena bitkom, potrčim
da bih se opet uspela.
Pritom zaboravljam čak i ljude koje volim.
Sama sam ispod svoje kože. Sama.
Sama, sretna i sigurna.*

*No, tada si ti nadvisio gomilu
i znatiželjnim pogledom grebao svilenu kožu
s namjerom da se (kroz ranu) smjestiš pod nju.
Pokušao si narušiti moj mir.
Čemu bliskost? Što si htio?
Mnome ispuniti rastuće i množće praznine?
S rukama u zraku i pjesmom u srcu
klizila sam životom,
da bih zaprepaštena zarila lice u pijesak
kada si upitao: "Voliš li me? Moram znati!"
(... do tada ništa nije bilo važno...)
S punim ustima pijeska, zabezegnuta
i uplašena, procijedih: "Da."
Utažih tvoju glad za cjelovitošću.
Zašto pridavati važnost ljubavi?!
Ona se podrazumijeva!
I bilo bi tako da nije ljubavi
koja ohrabruje dušu da se uzvrpolji
i na neposluh nagovara srce.
Ljubav utjeruje strah.
Ona čini da opijen teturaš
događanjima tko zna čijega života,
tražeći sebe.
Ne pogledavši te, otpuzala sam iz lunaparka,
ugurala nelojalnu dušu u samicu
i počela ju sustavno slamati.
Ne smije ti vjerovati da nitko nije otok!
Ja to jesam! Otok!
Nisi mi dao vremena da za te pronađem
Mjesto u djetinje razigranim mislima.*

*Pitao si, a ja ne znam lagati.
Izgovorenom istinom svladala sam sebe
i osudila se na bezglasnu, neosvojivu osamu.
Spoznaja opravdava djela.
Ja sam otok. Tajanstven. Samotan. I tih.
Ti si obala. Razvedena. Privlačna. I opasna.*

TI I JA, UVIJEK SADA

*Ti ne znaš kome govorim bojažljivim glasom
iz traka svjetla okružena mrakom.*

*Samo čuješ neobične riječi
u vlastitim mislima.*

Tebi šapćem.

Ovaj trenutak, sve nam je.

Moje sada razvučeno do tvoga.

Vrele usne golicaju ti uške,

čežnja u tvojim venama traži put do srca;

moj uzdah razliježe se tobom,

i preklinje

da ga ne utihneš.

Upij me takvu

kakva sam.

Primi me.

Šutke.

Živi me.

U sebi.

S čela brišeš sinoć obrisani znoj

i spuštaš dlan na nemirne grudi.

Napeto pratiš otkucaje srca,

u kojemu živim.

Želiš li znati što stvarnost jest,

osjeti me.

Osjetit ću te.

Sada.

TRAČNICAMA ŽIVOTA

*Tvoju adresu, monologe, strahove,
broj telefona, i neraskidivu vezu,
zaključala sam u sef vremena.
Kratko vrijeme grčila sam metalnu kutijicu,
a onda sam ju odložila
u kutak.*

*Povrijedila sam te, jedini moj suputniče,
ali život me iskušenjima učio
da dušu oslijepim pred htijenjima.*

Pred ugrizom želja.

*Među koracima, stvorila sam
kutak, u kojemu potrebe
mirno spavaju.*

*A ti si se okovao žalošću
jer mi putovanja ništa ne znače.*

*Životni moj suputniče,
ako zajedno putovati nećemo,
ne kupujmo karte.*

*Truckam se u raskošnim vagonima,
a vuče me lokomotiva
zahvalnosti i sreće.*

(I kutak sa mnom putuje.)

*Ti uvijek iznova krećeš
s novih perona,*

*vjerujući da će pred tebe kad-tad stati
vlak, sličan mome.*

*Život me ne pita
hoću li u vagonu igrati kanastu
ili ću krajolik promatrati*

*kroz težnjom zamućene prozore.
Sa svima koji me razveseljavaju,
igram.
Zato volim.
I zato sam voljena.
Ne srdi se, lijepi moj suputniče,
ne žali zbog propuštenih
zajedničkih putovanja,
jer karte kupiti nismo mogli.
Ali, znaj,
po svim tračnicama ovoga svijeta,
sa mnom se trucka i naš kutak...
u kojemu se sanja.
A snovi su kockice
u mozaiku stvarnosti.*

GLAS

*Ciglo desetljeće živjela sam punim plućima.
I spavala otvorenih očiju.
Samo ponekad spuštala sam kapke
i tada bih začula glas osude,
jer jedan život zabetonirala sam
ispod spuštenih kapaka.
Je li glas bio stvaran?
Iz godine u godinu zahvaljivala sam Nebu
što mi je dao jakost da živim otvorenih očiju.
Čak i kada sam spavala. I sanjala.
A onda je glas pukao posred glave,
i zgrčila me iznenadna, neizdrživa bol.
Čučnula sam,
svom snagom stisnula sljepoočnice...
I oči!
Trenutak nepažnje, dovoljan da propusti glas.
Sada se glas razliježe mnome, bujicom riječi,
koje sam ostavila u vremenu,
ispod spuštenih vjeđa.
Sada, zagledana u provaliju sebe,
puna opravdanoga straha,
zapisujem neobične priče. Tuđe, i osobne.
Doduše, meni je sve jasnije od dana.
Dakle, glas ne mogu ponijeti u procvjetali vrt,
niti ga posjesti na (meni dragu) ljuljačku.
Ne mogu ga spustiti u džepić torbice
i otići u šoping, ili šetnju.
Pri otvorenim očima glas utihne
i ne pere me krivica
što godinama odbijam čuti glas.
Tek tu i tamo, nakratko.*

*Trzaj straha opomene da sam pospana,
da se oči sklapaju,
pa se umivam ledenom vodom.
I oči držim širom otvorene.
Ljutim se na sebe, jer pri onoj ogavnoj boli,
nisam trebala spustiti kapke.
Nakon puknuća, u meni,
s prijateljima kartam,
i škiljim.
Kupujem plavu jaknu,
i namigujem prodavačici.
Razgovaram sa susjedom, i trepćem očima,
a razlog nisu tikovi i alergije.
Glas ne dopušta da otvorim oči.
Sada u sebi sjedim "dugo u noć,
u zimsku bijelu noć" (ha-ha),
i slušam glas ispod kapaka,
koji me optužuje.
Naziva me varalicom, izdajicom, nevjernicom,
osobom koja ne ulijeva povjerenje...
i na kraju gundanja vrisne:
Kraljice, kako je dobro da si se vratila!
Ne znam što ću s tom konfuznom bukom,
koju godinama nisam htjela čuti.
Dokle ću? Što je u dubini mene?
Tko? Hoće li glas nestati
ili će ostati kao nevidljivi ožiljak,
uspomena na strah i muku.
Vrijeme će pokazati.
I ne brinite za mene.
Meni je sve jasno kao dan.
Pametna sam ja – ah, previše pametna.*

ODLAZAK

*Ne shvaćam. I nikada neću.
Pružiš ruke. Uzvrate ti stisak.
Odvaguješ. Oni te odmjeravaju.
Čekaš. Oni se meškolje.
Zacviliš. Oni se smiju.
(Barem se tako čini,
no često nije kako se čini.)
Živiš. Oni uživaju.
Plačeš. Oni ne reagiraju.
Ridaš. Oni slave.
Kažeš: Zbogom.
Oni uzvrate: Zbogom. Hvala ti.
Ljubaznost je uzvrćena.
Kao stisak. Na početku.
Odlaziš plačući.
I putem skupljaš rupčice
natopljene njihovim suzama.
Lagali su. Skrivali su osjećaje,
mada si ti ridala pred njima.
I za njima.
A ljekovito je otkriti ranjivost
onomu koji ne ranjava.
A da su rekli: Ostani,
već kod prvoga slova O,
rasplakala bi se
od sreće.
Ne shvaćam. I nikada neću.
Ti plačeš. Oni plaču.*

SVIĆE

*Skoro će jutro, skoro će...
Sklopčana na vlažnome stolcu,
grickam jabuku.
Osvježanje pred jutro.
Propuštam li život
ili ću to činiti
kada se probudim?
Ako uopće zaspim.
Krikovi odjekuju umom.
Prepoznala sam tvoje krikove
tišine.
I nemam izbora, doli odgovoriti
tišinom.
Zašto me zoveš?
Da ti pošaljem toplinu srca svoga?
Da ti pošaljem kap s ruba oka?
Da ti pošaljem zrak iz svojih pluća?
Što hoćeš?
Sve si mi uzeo
krikovima.
I ova noć,
i nju si mi uzeo.
Ne zovi me krikom,
ne zovi me.
Tvoj krik para um i boli.*

A jutro će,0 1 1X
i spava mi se.
Umorna sam od slušanja krikova.
Umorna sam.
A sviće...
... volim te ...tiho...
... bestjelesno...

TRAG

*Trag je nevažan.
Bitna je esencija
koja je u njemu bila.
Ni ime, ni slika, ni stih.
Sve je ništa.
Ja sam život.
Ja sam bila u tragu,
i bit ću poslije njega.
Bezimena.
Plakala sam u njemu,
očajavala, čeznula, voljela,
i nasmijavala vas, i sebe.
I nije me briga ni za čiji trag.
Zanima me bitak
koji je iz traga izišao.
Čistač vremena
kišama će isprati i najveći trag.
Sunce će ga spaliti.
Požutjet će stranice
i pretvoriti se u prašinu.
A s njime i ime.
Pesimizam?
Ne, realnost.
A kažete
da ja živim u snovima.*

BIT ĆU SRETNA

*Sretan si, jer ona je sretna...
Pijucka bijelu kavicu,
novine čita bez naočala,
zadovoljno otpuhuje dim cigarete,
povazdan se smiješi, pjevuši,
plete dekicu za svejedno čije dijete...
Živi.*

*Doista živi.
I sretan si što ju imaš,
tako posebnu, jedinstvenu.
Papirić ti ispadne iz ruke, sagneš se,
podigneš ga i uspraviš se...
i ne shvaćaš gdje je nestao
prizor od maločas.
Ispred tebe sjedi žena
koja premješta prazne pepeljare,
očima traži pomoć i pita:
Što mi se to događa?
A ti ju promatraš, nemoćan,
jer onome dijelu koji je ostao na stolcu,
ne možeš pomoći.
Kradomice promatraš kako očajnički,
beuspješno pokušava kontrolirati
pletaće igle. Ona to radi potajice,
jer se srami.
Ti izletiš na balkon s vrućom kavom
i s osmijehom na licu.
Pred nju stavljaš sve što voli jesti i piti,
govoriš joj sve što želi čuti...*

*ali ona je koncentrirana na šarene dječje čašice,
koje slaže jednu u drugu.
I ne može prestati.
A pogledom govori: Svjesna sam svega.
Što mi se to događa?
U jednom kratkom, brzom saginjanju,
sve joj je oduzeto. Osim igračaka.
Zagnjuriš glavu u ruke,
dok ona spava, i pokušavaš prihvatiti.
Pa opet izletiš na balkon,
s namještenom maskom,
i uvjerljivo govoriš: Bit će sve u redu
kada dođe proljeće.
Znaš da lažeš. I ona zna.
I smiješite se, lažno.
Konačno ruže i geraniji procvjetaju,
a ona nemirno gleda povrh njih,
jer balkon joj je postao prevelik.
I povlači se u sobicu, u samoću,
ne prihvaćajući takvu sebe.
Žuti jastuk poškropi pokojom suzicom,
pa nabraja nazive gradova...
dok ih ne zaboravi.
Pa ponavlja imena braće i sestara...
dok i njih ne zaboravi.
Pa stišće ručice i moli se...
dok ne zaboravi i molitve.
I od svega što je bila, znala i imala,*

*ostao je topli osmijeh,
ruka u ruci,
i šapat: Anđele moj.
Anđeo, koji joj ljubi obraze i nježno češlja kosu,
ali joj ne može vratiti pletivo, cvijeće, novine...
Kakav je to anđeo? Anđeo smrti?
Poklopac je spušten,
zbor je otpjevao Očenaš,
svi su svoje dužnosti obavili...
A ti? Sjediš na njezinoj stolici,
tupo gledaš posljednju cigaretu,
koju drhtavim rukama nije mogla
prinijeti ustima,
pa zapališ svoju, cigaretu.
Pogled usidriš u nebo,
jednako kao što je to ona činila,
i tražiš svoga anđela.
Oprosti, mama, oprosti
što mi brada podrhtava
i što suze padaju na tvoje pletivo.
Oprosti što nisam sretna.
A cijeli život samo si to željela,
našu sreću.
Laku noć, majko.
Obećavam...
sutra ću biti sretna.*

Tek nekoliko riječi

Nakon dugih godina čekanja i nepriznavanja potrebe za pisanjem Slavica Juhas donosi opet pregršt stihova, u kojima propituje i sebe i sve nas koji je volimo čitati, nudi nam odgovore (tako nam se čini) zadržavajući ipak svoje velike i male tajne „iza zida“, otkriva se i istovremeno prikriva velom riječi što izviru rimovane i slobodne, ostavljajući svoje upitnike na udaljenosti, da ne smetaju našima. Zašto ne bismo u njenim nedoumicama, odlukama krivim i pravim, u sjetnim sanjarenjima i burnim revoltima, u otvorenim molbama upućenima Njemu koji nam može donijeti utjehu (blago onima koji su na to spremni!), u bolnim trenucima kada gubimo dragu osobu, a život nam se čini bolan i naporan, zašto ne bismo sebe poistovjetili s njom? Zašto njezine radosti i prpošna poigravanja s mirisima, cvijećem, oblacima i vjetrom ne bi postala naše vlasništvo, naša utjeha i izlaz iz tmurnih raspoloženja?

Ona izmišlja i pronalazi začudne riječi.

Ona se usudi činiti ono što je mnogima na umu, ali nisu dovoljno hrabri da se na takav način ostvare. Uostalom, koje su stvari važne u našim životima? One o kojima ne razmišljamo, koje ne primjećujemo jer se smatraju uobičajenima? Sve ono što nekoga usrećuje (Zar ne, Filipe, tako si zamišljao definiciju?), što mu pruža zadovoljstvo prozračnije od zraka koji udišemo (uostalom i Filip doprinosi zagađenju zraka brojnim cigaretama, već su mu i brkovi žuti), svaka briga koju odagnamo, svaka nevolja iz koje se izvučemo, to je ono što nas čini važnima sebi. I onima koji su uz nas.

Važan je i novac, naravno. Dakako.

Pjesme ne donose novac. One su od kvalitetnije materije tkane, te Slavičine pjesme, one pršte životom (žičem, kaže) i one obigravaju oko nas svojom rimom, svojim skrivenim i neskrivenim porukama, oduševе nas detaljima, stihom jednostavnim u formi, a dubokim u značenju. Ili poruke uopće i nema, nama se samo čini jer smo skloni tome, tražiti poruke u pjesničkim ostvarenjima, dok pjesnik (Slavica) najčešće izražava sebe samoj sebi. Zbog potrebe svoje intimne. Zbog stihova koji pršte iz nje u samo sebi poznatoj potrebi. Stihovi čuče, čekaju, planiraju se i onda nahrupe.

I tada nastane zbirka.

I tada nastanu crteži koje nije Slavica crtala, a koji su tako slični njoj, koji na najbolji način ilustriraju pjesmu, crteži Dubravkini. Slični Slavici.

Slavici Juhas.

(Ah, promrljat će Filip, nije ona Bond, James Bond. Ona je Slavica koja voli popiti bijelu kavu na Giardinima ili negdje uz more. Gledajući u bibanje-mreškanje valova i slušajući krikove galebova, vječno gladnih.)

Razglabati o književnoj vrijednosti bilo čijih pjesama (ili proza) iluzorno je - piše se iz unutrašnje potrebe za izrazom. Da se izrazi i ono posve neizrecivo, tajnovito, bajkovito i zaigrano u nama. Nema menzure za poeziju. Ona jest ili nije. Dirne ili te ostavi hladnog.

Zato se moramo diviti Slavici koja uspijeva (uz potporu i utješno rame svoga Steve) svoj raskošan unutrašnji svijet pokloniti i nama. Čitaocima, pjesmoljupcima ili samo ljupcima. Ili samo pjesmo. Odabir je naš.

Anđele moj, samo nastavi pisati jer sve je drugo manje važno. Sve i tako vrlo brzo prolazi, a tvoja napisana riječ ostat će. Sigurno.

A sutra? Sutra ćeš opet biti sretna.

Zlata Knez

Bilješka o pjesnikinji:

SLAVICA JUHAS

U proteklih četrnaest godina Slavica Juhas objavila je jedanaest zbirki pjesama: Moj dvoboj (2004), Crveni snovi (2004), Slane kiše (2005), Bijeli papaveri (2005), Nikada nisam (2006), Bulevar umišljaja (2006), Nebeska frula (2007), Vrata vječnosti (2009), Tvoj anđelak (2018), Šaptom napisano (2018) i Spakirani osjećaji (2019).

Nakon natječaja, njezine pjesme uvrštene su u zbirke Erato '04 (2004), Susret riječi (2006, 2007, 2008), Pjesmom protiv zaborava (2013), Jučer bih umro za te, a danas jer te nema (2004), Uvijek kad pomislim na tebe (2005), Lahor stihova (2018), Snovi sjećanja 3 (2018), Stihovi duginih boja (2019), Stihovi duginih boja 2 (2019), More na dlanu (2019), Poezija zlatnih stihova (2019) i Zagreb na dlanu (2019), a jednu njezinu pjesmu (Izađi, tugo) uglazbio je Dražen Zečić.

U pripremi je dvanaesta zbirka pjesama.

Kontakt:

E-mail: slavicajuhhas@net.hr

Sadržaj:

<i>Prosinačke večeri</i>	4
<i>Ključić snova</i>	5
<i>Nisam znala</i>	6
<i>Vatrena krv</i>	9
<i>Samo se ti smij</i>	10
<i>Dodir anđela</i>	12
<i>Razbijeni</i>	14
<i>Ili ti njega, ili on tebe</i>	16
<i>Dnevnik beskućnika</i>	18
<i>Evo me</i>	20
<i>Anđelak</i>	23
<i>Šupa</i>	26
<i>Crv snoviđenja</i>	27
<i>Džepić plave boje</i>	30
<i>Primamljiva obećanja</i>	32
<i>Dva ludaka</i>	34
<i>Poraz etikete</i>	36
<i>Oči istine</i>	37
<i>Srce stabla</i>	41
<i>Zadovoljstvo ponižene</i>	42
<i>Neposlušni anđelak</i>	44
<i>Nečujne</i>	47
<i>Pobjednički stav</i>	48
<i>Duga nade</i>	50
<i>Dubine i pličine</i>	52
<i>Neznanka</i>	53
<i>Sve i sva</i>	55
<i>Zaštnica</i>	56
<i>Vječni dio nje</i>	58

<i>Prosinačke večeri</i>	59
<i>Oče</i>	63
<i>Čovjek čuđenja</i>	65
<i>Parkić</i>	67
<i>Novi ljudi dolaze</i>	70
<i>Kada promatrano nije doživljeno</i>	71
<i>Rob ruže</i>	73
<i>Vaganje važnosti</i>	74
<i>Kišna kabanica</i>	77
<i>Noćni leptirić</i>	81
<i>Makar se tako čini</i>	83
<i>Ljubav prema sebi</i>	85
<i>Sam kod kuće</i>	87
<i>Pero božjih krila</i>	89
<i>Dućan stvarnosti</i>	93
<i>Moć tepanja</i>	95
<i>Desna ruka</i>	97
<i>Zid želja</i>	99
<i>Ganglot</i>	101
<i>Voli te tvoj anđelak</i>	105
<i>Tračak važnosti</i>	107
<i>Iskonski sretnici</i>	108
<i>Miris boga</i>	109
<i>Kockice stvarnosti</i>	110
<i>Rokov osmijeh</i>	111
<i>Netko</i>	115
<i>Možeš li voljeti moje oblake?</i>	118
<i>Život</i>	120
<i>Moje ime je prašina</i>	122
<i>Jedra mojega praga</i>	124
<i>Igra</i>	127

<i>Zašto danas groblja gore?</i>	129
<i>Tohu i bohu</i>	131
<i>Sa zračnoga stolca</i>	134
<i>Čudnovato te volim</i>	138
<i>Omama</i>	141
<i>Bubnjevi</i>	143
<i>Čiste oči čisto vide</i>	145
<i>Istinu mi daj</i>	149
<i>Žig propusta</i>	151
<i>Ja sam otok</i>	153
<i>Ti i ja, uvijek sada</i>	157
<i>Tračnicama života</i>	158
<i>Glas</i>	160
<i>Odlazak</i>	162
<i>Sviće</i>	163
<i>Trag</i>	165
<i>Bit ću sretna</i>	166
<i>Tek nekoliko riječi</i>	170
<i>Bilješka o pjesnikinji</i>	174
<i>Sadržaj</i>	176

Prilog – Ugovor o korištenju digitalnih knjiga

Digitalne knjige by Impero present dopušteno je koristiti samo za osobne potrebe korisnika, čime želimo izbjeći bilo kakvu mogućnost zloupotrebe autorskih prava autora knjige. Korisnici ih mogu slobodno pregledavati, kopirati, umnožavati te pokazivati i slati prijateljima ili svim onim za koje misle da bi ih takvo što moglo zanimati, no svaka druga vrsta distribucije digitalnih knjiga ostaje isključivo i nepovredivo pravo stranice www.digitalne-knjige.com.

*Nenad Grbac iz Zagreba, kao nakladnik, s jedne strane (u daljnjem tekstu: nakladnik) i posjetitelj stranice www.digitalne-knjige.com kao korisnik usluge (u daljnjem tekstu: korisnik) zaključuju klikom na link *Prihvaćam ugovor o korištenju knjige prije njezina preuzimanja(download), sljedeći:**

UGOVOR O KORIŠTENJU DIGITALNIH KNJIGA by IMPERO present

čl. 1.

Ugovorne strane su suglasne da se digitalnim knjigama nakladnika korisnik može koristiti samo za osobne potrebe, pri tome ničim ne ugrožavajući autorska prava nakladnika i pisaca koji su nakladniku dali suglasnost da objavi njihovo djelo.

čl. 2.

U skladu s prethodnim člankom, korisnik knjigu može pregledavati, kopirati, umnožavati i slati svima onima za koje

smatra da bi ih knjiga mogla zanimati, a nije mu dopušteno mijenjati sadržaj knjiga, dopunjavati ga, kao ni bilo kakva izmjena u izvornome kodu knjiga (bilo u binarnom ili izvršnom obliku).

čl. 3.

Ugovorne strane su suglasne da je svaka druga vrsta distribucije digitalnih knjiga nakladnika zabranjena odnosno isključivo i nepovredivo pravo nakladnika.

čl. 4.

Slijedom prethodnog članka zabranjena je bez znanja i suglasnosti nakladnika i pisaca bilo kakva komercijalna ili reklamna upotreba digitalnih knjiga, njihovo korištenje u državnim i privatnim ustanovama (fakultetima, školama, knjižnicama, knjižarama i slično).

čl. 5.

Temeljem članka 3. ovoga ugovora zabranjena je i distribucija digitalnih knjiga nakladnika putem elektroničkih medija i Interneta.

čl. 6.

Ovaj ugovor zaključuje se na neodređeno vrijeme, a sve sporove proizašle iz njega ugovorne strane će nastojati riješiti sporazumno, dok se u suprotnome ugovara stvarno nadležan sud u Zagrebu.

Slavica Juhas

TVOJ ANĐELAK

Nenad Grbac

Srednjaci 22, Zagreb

Mob: 099 / 599-24-34

E-mail: digitalne.knjige@gmail.com

Urednik:

Nenad Grbac

Ilustracije:

Dubravka Tominić

Juhas, Slavica

TVOJ ANĐELAK

www.digitalne-knjige.com

ISBN 978-953-354-191-4

Nakon dugih godina čekanja i nepriznavanja potrebe za pisanjem Slavica Juhas donosi opet pregršt stihova, u kojima propituje i sebe i sve nas koji je volimo čitati, nudi nam odgovore (tako nam se čini) zadržavajući ipak svoje velike i male tajne „iza zida“, otkriva se i istovremeno prikriva velom riječi što izviru rimovane i slobodne, ostavljajući svoje upitnike na udaljenosti, da ne smetaju našima.

Zašto ne bismo u njenim nedoumicama, odlukama krivim i pravim, u sjetnim sanjarenjima i burnim revoltima, u otvorenim molbama upućenima

Njemu koji nam može donijeti utjehu u bolnim trenucima kada gubimo dragu osobu, a život nam se čini bolan i naporan, zašto ne bismo sebe poistovjetili s njom? Zašto njezine radosti i prpošna poigravanja s mirisima, cvijećem, oblacima i vjetrom ne bi postala naše vlasništvo, naša utjeha i izlaz iz tmurnih raspoloženja?